

4 MÓZES 1-10. FEJEZET

Ebben a könyvben Izrael népét kétszer is megszámlálták: először a pusztai vándorlásuk kezdetekor, másodsor pedig akkor, amikor beléptek Kánaán földjére. Nem fogunk egyenként végigmenni ezeken a számokon, de érdekes összehasonlításokból ki fog derülni, hogy a pusztai vándorlás nagyon kemény volt, és kevesebben kerültek ki a pusztából, mint amennyien elindultak a vándorlás kezdetekor.

Így beszélt az ÚR Mózeshez a Sínai-pusztában, a kijelentés sátrában, a második év második hónapjának elsején azután, hogy kijöttek Egyiptomból:

A sátrat a második év első hónapjának elsején állították fel, mindez tehát a sátor felállítása után egy hónappal történik.

Vegyétek névjegyzékbe fejenként Izrael fiainak egész közösségét, nemzetségként és nagycsaládonként egytől egyig minden férfit, húszévestől fölfelé minden hadkötelest Izraelben! Vegyétek őket számba seregenként, te és Áron!

Legyen segítségetekre törzsenként egy-egy férfi, mindegyik egy nagycsalád feje legyen.

A 17.-ik vers:

Maga mellé vette azért Mózes és Áron ezeket a név szerint kijelölt férfiakat,

Abban az időben minden névnek jelentése volt.

Az 5.-ik verstől nézzük meg a nevek jelentését:

Elicúr, ami azt jelenti, hogy Istenem, a kőszikla. Selumiél = békeességben Istennel, Nahsón = Isteni, Netánel = Isten ajándéka, Eliáb = Isten az Atya, Elisámá = Istenem meghallotta, Gaméliel = Istenem a megjutalmazó, Abidán = Atyám a bíró, Ahiezer = segítő testvér, Págiel = Isten eseménye, Eljászáf = Isten adta, Ahira = gonosz a bátyja.

Ez az a tizenkét férfi, akik a törzsek vezetői lettek. És elkezdődik a népszámlálás:

húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket számba vettek Rúben törzséből, negyvenhatezer-ötszázan voltak.

A negyven éves vándorlás utáni népszámláláskor már csak negyvenháromezer-hétszázharmincan maradtak meg belőlük.

Simeon fiainak a leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként, akiket számba vettek, névjegyzékbe véve egytől egyig minden férfi, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket számba vettek Simeon törzséből, ötvenkilencezer-háromszázan voltak.

A negyven év letelte után csak 22.200 maradt meg belőlük.

Gád törzséből, negyvenötezer-hatszázötvenen voltak.

Negyven év után csak 40.500 maradt.

Júda törzséből, hetvennégyezer-hatszázan voltak.

Júda a negyven év alatt megnövekedett a pusztai vándorlás alatt 76.500-ra.

Issakár törzséből, ötvennégyezer-négyszázan voltak.

Szintén növekedtek 64.300 –ra.

Zebulon törzséből, ötvenhétezer-négyszázan voltak.

Növekedtek 60.500-ra.

Efraim törzséből, negyvenezer-ötszázan voltak.

Csökken a számuk 32.500-ra.

Manassé törzséből, harminckétezer-kétszázan voltak.

Manassé megnőtt 52.700-ra a végén.

Benjámín törzséből, harmincötezer-négyszázan voltak.

Megnőtt 45.600-ra.

Dán törzséből, hatvankétezer-hétszázan voltak.

Ismételten csak növekedtek 64.400-ra.

Ásér törzséből, negyvenezer-ötszázan voltak.

Megnövekedett 53.400-ra.

Mindazok, akiket számba vettek Izráel fiai közül nagycsaládonként húszévestől fölfelé, mindazok, akik hadkötelesek voltak Izráelben,

akiket számba vettek, összesen hatszázháromezer-ötszázötvenen voltak.

Ezek indultak el a pusztai vándorlásra, és ez a teljes generáció kihalt a végére. Mindössze két ember maradt meg belőlük, akik végül be is vonulhattak az Igéret földjére: Józsué és Káleb, a hűséges kémek.

A lévítákat nem vették számba, mert ők nem kellett harcba menjenek.

Csak Lévi törzsét ne vedd számba, és ne sorold őket Izráel fiai közé, hanem tedd a lévítákat a bizonyosság hajlékának és az ahhoz tartozó egész főszerelésnek a felügyelőivé. Ők vigyék a hajlékot és annak egész főszerelését, ott szolgáljanak, és táborozzanak a hajlék körül. Amikor elindul a hajlék, a lévíták bontsák le azt, amikor pedig letáborozik a hajlék, a lévíták állítsák föl.

A második fejezetben Isten elrendezi a tábort a szent hajlék körül:

Izráel fiai mindnyájan a maguk hadijelvénye körül táborozzanak, nagycsaládjaik jelvényeivel ellátva, a kijelentés sátrától távolabbra, körös-körül táborozzanak.

Lenyűgöző képet kapunk a tábor elrendezéséről. Nem ismerek egyetlen olyan népvándorlást sem a történelem során, amely ehhez hasonló lett volna a vándorlási idő hosszúságát és az emberek számát tekintve.

Ahhoz, hogy elképzelhessük Izrael táborát, először is a közepére kell elképzeljük a szent sátrat, a gyülekezés helyét. Napközben a felhő ott nyugodott a sátor fölött, és éjszaka pedig a tűzoszlop vette át a helyét. Nagyon jelentős, hogy a sátor az izraeli tábor kellős közepén volt elhelyezve, mert Isten a nemzet középpontjában, az emberek szívének középpontjában óhajtott lakozni. Minden izraeli ember reggel, amikor felkelt és kilépett a sátárából, akkor azonnal a tábor közepére tekintve meglátta a felhőt, amely a sátor fölött állt, és azonnal eszébe jutott, hogy Isten központi helyet foglal el az emberek között.

Milyen fontos, hogy Isten a nemzet középpontja legyen! Amelyik nemzet Isten körül helyezkedik el, az a nemzet nagyságra van ítélve egészen addig, amíg az emberek tudatosan Istent helyezik életük középpontjába. Amikor viszont az emberek elveszítik Isten központiságát az életükben, akkor a nemzet hanyatlani kezd.

Régen Isten volt az amerikai nemzet központjában, hisz a nemzetet Istenre alapozva hozták létre az alapító atyák, akik Isten tudatosságát és Isten szükségét tervezték a nemzet életébe. A pénzürmékre is azt nyomtatták, hogy „Istenben bízunk”. Ez mára már képmutatássá fajult, mert ma az érmékben bízunk, a pénzben bízunk Isten helyett.

Ha megnézzük az amerikai alkotmányt, megfigyeljük az amerikai himnusz szövegét, láthatjuk, hogy mennyire átszötte Isten tudatossága e nemzet életét. Amíg ez az Isten központúság létezett a nemzetben, a nemzet erősödött. Amerika első iskoláiban az egyetlen tankönyv a Biblia volt. A gyerekeket a Bibliából tanították meg olvasni.

Mára pedig kitiltották a Bibliát a közoktatásból, mert mindenféle hitbéli megnyilatkozás törvényellenessé vált az iskolákon belül. Tragikus, hogy az a nemzet, amelyet Istenre alapoztak, ilyen távol került Tőle. Nem csoda, hogy ilyen rohamos hanyatlásnak indult a nemzetünk, hisz minden áron ki akarjuk űzni Istent az amerikai nemzet életéből.

Az izraeli táborban pedig a törzsek mind a sátor körül helyezkedtek el. Júda, Iskár és Zebulon nyitották a sort, és ezen törzsek jelvényében egy-egy oroszlán volt, ők a sátor keleti felén táboroztak, a zászlóik színe pedig zöld volt. Összesen a három törzs 186.400 hadköteles férfiből állt.

A déli részen Rúben, Simeon és Gád törzsei, akiknek hadijelvényükben egy emberi arc volt, a zászlójuk alapszíne pedig piros volt, és összesen 151.450 férfi volt közöttük.

A nyugati oldalon Efraim, Manassé és Benjámin voltak, hadijelvényük egy borjúfejet tartalmazott, színük aranyozott, és összesen 108.100 hadköteles férfivel rendelkeztek.

Végül pedig az északi oldalon volt Dán, Ásher és Naftáli, akiknek a sas volt a jelvényük piros-fehér zászlóban, és összesen 157.600-an voltak.

A hadijelvények tehát: egy oroszlán, egy emberarc, egy borjúfej és egy sas. Mit jelentenek ezek? Ha a kerubok leírását tanulmányozzuk Ezékielnél és a Jelenések könyvében, rájövünk, hogy ezek a kerubok arcai voltak. Az egész tehát az anygialok táborozását jelképezi az Úr körül, úgy, hogy Isten van a középpontban.

A 3.-ik fejezetben Isten Lévi nemzetségét osztja három nagy családra: Gersón, Kehát, és Merári családjai lesznek ezek.

A 10.-ik verstől:

Áronnak és fiainak pedig rendeld el, hogy végezzék papi teendőiket. Ha illetéktelen avatkozik bele, meg kell halnia.

Majd így beszélt az ÚR Mózeshez:

Íme, én magam vettem ki a lévítákat Izráel fiai közül minden elsőszülött helyett, aki Izráel fiainál anyja méhét megnyitja: azért legyenek a lévíták az enyéim.

Miután Isten elpusztította az egyiptomi elsőszülötteket, azt mondta, hogy minden elsőszülött az Övé. Most pedig Lévi nemzetségét választotta ki az elsőszülöttek

helyett, ami azt jelentette, hogy ahelyett, hogy minden család elsőszülöttjét odaadta volna Istennek, helyettük a Lévi törzse lesz a papi törzs.

A 15.-ik verstől:

Vedd számba Lévi fiait nagycsaládonként és nemzetségenként! Az egyhónapos fiúktól fölfelé minden férfit végy számba!

Számba vette azért őket Mózes az ÚR szava szerint, ahogyan megparancsolta. Név szerint ezek voltak Lévi fiai: Gérsón, Kehát és Merári.

Gersóntól 7.500 férfi származott, és ők közvetlenül a sátor nyugati oldalán táboroztak, és ők vitték a sátrat, a takarókat és az ajtókat és az udvar építőelemeit. Kehátot 8.600 férfi alkotta, akik a sátor déli oldalán helyezkedtek el, és ők vitték a szövetség ládáját, az asztalt, a gyertyatartót, az oltárokat és a szent edényeket.

Meráritól való a Mahli-nemzetség és a Músi-nemzetség. Ezek Merári nemzetségei.

Az egyhónapos fiúktól fölfelé a számba vett férfiak száma összesen hatezerkétszáz volt.

A Merári-nemzetségek családfője Cúriél, Abiháil fia volt. Észak felől, a hajlék oldala mellett táboroztak.

Merári fiainak a gondjaira bízták a hajlék deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait, egész felszerelését és minden tennivalót azokkal kapcsolatban, továbbá az udvar körül levő oszlopokat, azok talpait, cövekeit és köteleit.

A hajlék előtt, a kijelentés sátrától napkeletre Mózes, Áron és fiai táboroztak, akik a szent hely körül végezték teendőiket Izráel fiainak a szolgálatában.

A sátor bejáratánál pedig Mózes, Áron és ezek fiai táboroztak. Egy helikopterből nézve az izraeli tábor így nézett ki: a sátor körül közvetlenül táboroztak a lévíták és körülöttük pedig a többi tizenkét törzs, egy kissé távolabb kifele.

Számba is vette Mózes Izráel fiainak minden elsőszülöttjét, ahogyan megparancsolta neki az ÚR.

A névjegyzékbe vett elsőszülött férfiak az egyhónapos fiúktól fölfelé összesen huszonkétezer-kétszázhetvenhárman voltak.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Vedd külön a lévítákat Izráel fiainak minden elsőszülöttje helyett, és a lévíták állatait azok állatai helyett, és legyenek a lévíták az enyéim. Én vagyok az ÚR!

Attól a kétszázhetvenhárom kiváltandótól pedig, akik a lévíták létszámán felül vannak Izráel fiainak az elsőszülöttjei között,

szedj öt-öt sekelt fejenként. A szent sekel szerint vedd, amelyben húsz géra egy sekel.

Add azt a pénzt Áronnak és fiainak, azokért a kiváltandókért, akik közöttük létszámon felüliek.

Mózes tehát váltságpénzt szedett a lévíták létszámán felül kiváltandóktól.

A negyedik fejezetben

Azután így szólt az ÚR Mózeshez és Áronhoz:

Vedd számba Kehát fiait Lévi fiai közül nemzetségenként és nagycsaládonként, harmincévesektől fölfelé az ötvenévesekig minden hadkötelest, hogy munkát végezzenek a kijelentés sátránál.

Ez Kehát fiainak a tennivalója a kijelentés sátránál az igen szent dolgokkal:

Amikor elindul a tábor, menjen be Áron a fiaival, vegyék le a betakaró kárpitot, és fedjék be azzal a bizonyosság ládáját.

Tegyenek arra delfinbőr takarót, terítsék le egy csupa kék bíborból készült ruhával, és dugják bele a rúdjaikat.

Az áldozati kenyerek asztalát is terítsék le kék bíborruhával, tegyék rá a tálakat, serpenyőket, kelyheket és italáldozati korsókat. Legyen rajta a szent kenyér is.

Terítsék le karmazsin fonálból készült ruhával, fedjék be delfinbőr takaróval, és dugják bele a rúdjaikat.

Amikor tehát Kehát fiai bejöttek, akkor a szövetség ládáját, a szent kenyereket, a gyertyatartókat már letakarták, és ezért ők nem láthatták azokat. Ha meglátták volna ezeket, akkor meghalnak. Ezért Áron és fiai kellett mindezeket előkészítsék az útra. Kehát nemzetsége csak a rúdakat foghatta meg és nem is érhetek a többi dolgokhoz, nem is emelheték fel a takarókat, hogy megnézzék, hogy mi van alattuk.

Azután vegyenek kék bíborruhát, és göngyölgék bele a lámpatartót és annak mécseseit, koppantóit, hamutartóit és minden olajoszedényét, amelyből feltöltik. Tegyék azt és egész fölszerelését delfinbőr takaróba, és tegyék a hordozórudakra.

Az aranyoltárra is terítsenek kék bíborruhát, takarják be delfinbőr takaróval, és dugják bele a rúdjaikat.

Szedjék össze az istentiszteleti edényeket mind, amelyeket a szentélyben használnak, tegyék kék bíborruhába, takarják be delfinbőr takaróval, és tegyék a hordozórudakra.

Azután takarítsák el a hamut az oltárról, és terítsenek rá piros bíborruhát.

Tegyék rá az egész hozzá tartozó fölszerelést, amellyel istentiszteletet végeznek: a szeneserpenyőket, villákat, lapátokat, hintőedényeket, az oltár egész fölszerelését, terítsenek rá delfinbőr takarót, és dugják bele a rúdjaikat.

Miután Áron és fiai elvégezték a szentélynek és a szentély egész fölszerelésének a letakarását a tábor elindulásakor, menjenek oda Kehát fiai, és ők vigyék azokat. De ne érintsék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak. Ezt kell vinniük Kehát fiainak a kijelentés sátrából.

Amikor reggel felkeltek és látták, hogy a felhő elindul, akkor Áron fiai bementek a sátorba, és kezdték szétszedni a dolgokat, majd betakarták a szövetség ládáját és becsomagoltak mindent, ami a sátorban volt, a rudakat a helyükre tették, és ezek után jöttek be Kehát fiai, megfogták a rudakat és elindultak velük.

Eleázárnak, Áron főpap fiának a gondjaira bízták a világításra való olajat, a jóillatú füstölőszereket, az állandó ételáldozatot és a fölkenésre való olajat. Rábízták az egész hajlékot és mindazt, ami ahhoz tartozik, a szentélyt és fűlszerelését.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez és Áronhoz:

Ne engedjétek, hogy a keháti nemzetségek törzse kipusztuljon a lévíták közül, hanem úgy bánjatok velük, hogy éljenek, és ne haljanak meg, amikor közel mennek az igen szent dolgokhoz: Áron és fiai menjenek oda, és szabják meg mindegyiknek, hogy mit tegyen és mit vigyen.

Egy pillanatra se menjenek be, hogy megnézzék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak!

A későbbi történelem során megtörtént, hogy a filiszteusok elvitték a szövetség ládáját, és ez minden városban bajt okozott, ahová a filiszteusok elvitték: az emberek fekélyesek lettek, és egyéb bajok is származtak belőle. Amikor másik városba akarták vinni, akkor az emberek kijöttek a városkapuhoz, és nem engedték be azt, mert tudták, hogy mit okoz. Ezért aztán eldöntötték, hogy visszaküldik Izraelbe. Feltették egy szekérre és azt mondták, hogy ha az ökrök körbejárnak összevissza, akkor csak véletlenül történtek a bajok, de ha az ökrök visszaindulnak Izraelbe, akkor tényleg ebből származtak a bajok.

Az ökrök egyenesen az izraeli tábor felé indultak és folyamatosan bőgtek az úton. Amikor az izraeliek meglátták, hogy jön a szövetség ládája vissza, akkor nagy ujjongás tört ki közöttük. Dávid is boldog volt, és nagy pompával és ünneppel vonultak Jeruzsálem felé, amikor a szekér egy nagy kőre futott rá, a láda kezdett leesni, és az egyik ember odakapott, hogy megtartsa, de abban a pillanatban, hogy hozzáért, Isten halálra súlytotta őt.

Dávid azt mondta, hogy hagyják ott az egészet, és ő hazament, mert nem akart egy ilyenben részt venni, hisz az ünneplés gyászba fordult. Haragudott Istenre, hogy megtörte az örömnünnepet, de Isten azt mondta Dávidnak, hogy a jó dolgot megfelelően kell tenni. A jót lehet rossz módszerrel is megtenni, ahogy Dávid tette, ökrös szekeren vitte a szövetség ládáját, pedig azt a rúdai segítségével kellett hordozni. Egy idő után Dávid visszament a papokkal, áldozatot mutattak be az Úrnak, és a ládát a rúdai segítségével hozták be a szent sátorba Jeruzsálembe.

Isten komolyan gondolta, amikor azt mondta, hogy ne láthassák, ne érinthessék, mert meghalnak. Ezért volt fontos, hogy Áron fiai megfelelően készítsék elő a ládát és a többi dolgokat a szállításhoz.

Ez a gérsóni nemzetségek dolga, amit tenniük és vinniük kell:

Ők vigyék a hajlék sátorlapjait, a kijelentés sátrát, ennek a takaróját, a delfinbőr takarót, amely rajta van, a kijelentés sátrának a bejárati függönyét,

az udvar szőnyegfalait, a hajlékot és az oltárt körülvevő udvar kapubejáratának függönyét, ezeknek a köteleit és a hozzájuk tartozó egész fölszerelést. Ők végezzék el mindazt, amit azokkal tenni kell.

Áronnak és fiainak a parancsa szerint történjék Gérsón fiainak minden tennivalója, mindaz, amit vinniük és tenniük kell. Bízátok rájuk mindazt, amit vinniük kell.

Ez a gérsóni nemzetségek tennivalója a kijelentés sátra körül.

Mind a négy függönyt ők vittek tehát.

Merári fiait is vedd számba nemzetségenként és nagycsaládonként.

Harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig vedd számba őket, minden hadkötelest, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátránál.

Ezt kell vinniük a kijelentés sátránál végzendő minden szolgálatukban: a hajlék deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait,

az udvart körülvevő oszlopokat, azok talpait, cövekeit és köteleit, és a hozzájuk tartozó egész fölszerelést. Név szerint soroljátok föl a fölszerelést, amelyet vinniük kell.

Ez Merári fiai nemzetségeinek a tennivalója;

A sátort tehát egészen jól lehetett hordozni. Ebben a feladatban 8.580 ember vett részt.

Az ötödik fejezetben:

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Parancsold meg Izráel fiainak, hogy küldjenek ki a táborból mindenkit, akinek kiütése vagy folyása van, vagy holttest miatt tisztátalan.

Akár férfi, akár asszony, küldjék ki. A táboron kívülre küldjék őket, hogy tisztátalanná ne tegyék táborukat, ahol én közöttük lakozom.

Izráel fiai így cselekedtek: kiküldték őket a táboron kívülre. Úgy cselekedtek Izráel fiai, ahogyan az ÚR meghagyta Mózesnek.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Mondd meg Izráel fiainak, hogy ha férfi, vagy asszony bármilyen vétket követ el, egy másik ember ellen, az az ÚRral szemben válik hűtlenné, és így adós lesz, az ilyenek vallják meg vétküket, amelyet elkövettek, térítsék meg adósságukat teljes értékében, és tegyék hozzá még az ötödrészét, úgy térítsék meg annak, akinek tartoznak vele.

De ha nincs annak az embernek örököse, és így nincs kinek megtéríteni az adósságot, akkor az ÚRÉ, vagyis a papé lesz a megtérítendő adósság, az engesztelési koson kívül, amellyel engesztelést végeznek érte.

A szent adományokból minden felajánlás, amelyet Izráel fiai a paphoz visznek, azé legyen.

Aki szent adományt visz, az övé legyen. Amit a papnak ad, az a papé legyen.

Ezután következik a féltékeny férjekre vonatkozó törvény:

Ha valakinek a felesége eltévelyedik, és hűtlenséget követ el ellene, és valaki vele hál, és közösül vele, de férje előtt titokban marad, hiszen az asszony titkolja, hogy tisztátalanná vált, tanú pedig nincs ellene, mert nem érték tetten,

de a férjben féltékenység támad és féltékeny a feleségére, hogy tisztátalanná lett; vagy ha féltékenység támad benne, és féltékeny a feleségére, holott az nem lett tisztátalanná,

akkor vigye el a férj a feleségét a paphoz. Vigye el az érte járó áldozatot is: egy tized véka árpalisztet, de olajat ne öntsön rá, se tömjént ne tegyen rá, mert féltékenységi áldozat az, emlékeztető áldozat, bűnre emlékeztet.

Vezesse oda a pap az asszonyt, és állítsa az ÚR színe elé.

Vegyen a pap egy cserépedénybe szent vizet, azután vegyen a pap a hajlék földjén levő porból, és tegye a vízbe.

Állítsa a pap az asszonyt az ÚR színe elé, bontsa ki az asszony haját, és tegye annak a tenyerére az emlékeztető áldozatot: féltékenységi áldozat az. A keserű, átokhozó víz azonban maradjon a pap kezében.

Azután eskesse meg őt a pap, és mondja ezt az asszonynak: Ha nem hált veled senki, ha nem tévelyedtél el tisztátalanul férjedtől, ne ártson neked ez a keserű, átokhozó víz,

csak akkor, ha eltévelyedtél férjedtől, és tisztátalanná váltál, mert férjeden kívül más is hált veled.

Eskesse meg a pap az asszonyt az átokhozó esküvel, és ezt mondja neki a pap: Tegyen téged az ÚR esküvel elátkozottá néped között! Tegye az ÚR medencédet koraszülövé, méhedet dagadtá!

Hatoljon be ez az átokhozó víz a belső részeidbe, dagadjon meg a méhed, és legyen koraszülövé a medencéd! Az asszony pedig mondja rá: Ámen! Ámen!

Ha az asszony megbetegedett, akkor bűnösnek mondták, és kiűzték a táboron kívülre, de ha nem lett beteg, akkor a férje vádja alaptalannak bizonyult.

Képzeljétek csak el, ha egy nagyon féltékeny férjete lett volna és minden héten meg kellett volna igyátok ezt a keserű vizet!

A hatodik fejezetben a názírfogadalom szabályait olvashatjuk. Ez azt jelentette, hogy valaki Istennek szenteli az életének egy meghatározott idejét. A megszentelési idő alatt nem ihattak bort, szőlőlevet, nem ehettek szőlőt, de még mazsolát sem. A szőlőlevél is tilos volt, mert semmit sem vehettek magukhoz, ami a szőlőtőkén termett. Ugyanakkor a hajukat nem vágták le egyáltalán, és nem is borotválkoztak a fogadalom ideje alatt.

Ezt a fogadalmat kellett megtartsa Sámson születésétől fogva.

Volt egy Dán nemzetségéből való ember, Corából, akinek a neve Mánóah volt. A felesége meddő volt, nem szült.

Megjelent egyszer az ÚR anyaga az asszonynak, és ezt mondta neki: Lásd, te meddő vagy, nem szültél. De teherbe fogsz esni, és fiút szülsz.

Mostantól fogva vigyázz, hogy bort vagy részegítő italt ne igyál, és semmiféle tisztátalant ne egyél.

Mert teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Ne érje annak a fejét borotva, mert Istennek szentelt lesz az a gyermek már anyja méhében. Ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a filiszteusok hatalmából.

Az asszony elment, és ezt mondta a férjének: Isten embere jött hozzám. Alakja olyan volt, mint Isten angyalának az alakja, igen félelmetes. Nem kérdeztem meg, hogy honnan való, ő pedig nem mondta meg nekem a nevét.

Ezt mondta nekem: Teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Mostantól fogva ne igyál bort vagy részegítő italt, és ne egyél semmiféle tisztátalant, mert Istennek szentelt lesz ez a gyermek születésétől fogva halála napjáig.

Akkor Mánóah könyörgött az ÚRhoz, és ezt mondta: Kérlek, Uram! Istennek az az embere, akit küldöttél, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg bennünket, hogy mit cselekedjünk a gyermekkel, ha majd megszületik.

Isten meghallgatta Mánóah szavát, és az Isten anyaga megint eljött az asszonyhoz, amikor az a mezőn volt, a férje, Mánóah azonban nem volt vele.

Akkor az asszony gyorsan elfutott, hírt adott a férjének, és ezt mondta neki: Megjelent nekem az a férfi, aki a minap nálam járt.

Mánóah fölkel, és követte feleségét. Amikor odaért ahhoz a férfihoz, ezt kérdezte tőle: Te vagy az a férfi, aki ezzel az asszonnyal beszélt? Ő így felelt: Én vagyok.

Mánóah ezt mondta: Ha majd beteljesedik ígéreted, milyen legyen a gyermek élete, és mit tegyünk vele?

Az ÚR anyaga ezt mondta Mánóahnak: Őrizkedjék az asszony mindattól, amit megmondtam.

Semmit se egyék, ami szőlőtökéről való, bort és részegítő italt ne igyék, és semmiféle tisztátalant ne egyék. Tartsa meg mindazt, amit parancsoltam.

Ez volt tehát a názírfogadalom, Istennek való teljes elköteleződés.

Az idők során Sámson kapcsolatba került Delilával, aki naponta próbálta kicsikarni tőle az ereje titkát, és egy gyenge pillanatában Sámson elárulta, hogy a haját kell lenyírni ahhoz, hogy legyengüljön.

Sok ember ebből aztán azt a hibás következtetést vonja le, hogy Sámson ereje a hosszú hajában volt. De ez hibás következtetés! A haj nem tehet erőssé senkit, és a haj hiánya nem gyengít el senkit. Az ő ereje az Istennek történő odaszántságában rejtett, és a hajának hiánya csak a jele volt ennek a megtört fogadalomnak.

Bárki, aki az életét Istennek szánja, rendelkezik a hatalom és az erő forrásával. Egy megtört fogadalom, egy megtört szövetség viszont a többi emberek szintjére gyengíti őt. Ez volt Sámson bizonyossága is: „Ha levágják a hajamat, én is ugyanolyan gyengévé válok mint a többi ember.”

Mekkora erő van abban, ha Istennek szenteljük életünket, ha teljesen elkötelezzük magunkat neki!

A názírnak ez a törvénye: amikor letelik názírságának az ideje, vezessék őt a kijelentés sátrának bejáratához.

Mutassa be áldozatát az ÚRnak: egy esztendő hibátlan hím bárányt égőáldozatul, egy esztendő hibátlan nőtény bárányt vétekáldozatul, egy hibátlan koszt békeáldozatul,

egy kosár kovásztalan kenyeret, finomlisztből olajjal gyúrt lepényeket és olajjal megkent kovásztalan lángosokat, a hozzájuk tartozó ételáldozatokkal és italáldozatokkal együtt.

Mutassa be a pap az ÚR színe előtt, és készítse el a názír vétekáldozatát és égőáldozatát.

A koszt is készítse el békeáldozatul az ÚRnak, egy kosár kovásztalan kenyérral együtt. Készítse el a pap az ahhoz tartozó ételáldozatot és italáldozatot is.

A názír pedig nyírja le fejének hajkoronáját a kijelentés sátrának bejáratánál, azután fogja fejének a hajkoronáját, és tegye azt a tűzre, amelyen a békeáldozat van.

Fogja a pap a kos megfőtt lapockáját, egy kovásztalan lepényt a kosárból meg egy kovásztalan lángost, tegye a názír tenyerére, miután a názír lenyírta hajkoronáját,

és mutassa fel azokat a pap felmutatott áldozatul az ÚR színe előtt. A papé az szent adományként, a felmutatott szügyön és felajánlott combon kívül. Azután ihat bort a názír.

Ez a názír törvénye, aki fogadalmat tett. Az ÚRnak szóló áldozat ez hajkoronájáért, azon kívül, amire telik neki. Úgy kell a názírság törvényét megtartania, ahogyan a fogadalmat tette.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

A papnak kettős szerepe volt: az emberek előtt az képviselte Istent, és Isten előtt képviselte az embereket. A bűnös ember számára lehetetlen megközelíteni egy szent és igaz Istent. Isten szentsége hamuvá égetne minket életünk bűnössége miatt. Abban az időben csak a papok járhattak közben Istennél az emberekért, és ők mutatták be értük az áldozatokat Isten előtt, majd visszajöttek az emberekhez, és előttük Istent képviselték.

Amikor a pap visszajött Isten színe elől az emberek elé, akkor ezzel a hármas áldással kellett Istent képviselje:

Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és köszörmöljön rajtad!

Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!

Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.

Isten nevét, amely a szövegben csak mássalhangzókkal szerepel, lehetetlen volt kiejteni: YHVH. Azt akarták, hogy az emberek még a gondolataikban se ejtsék ki Isten nevét, ezért aztán nem tudjuk pontosan, hogy YEHOVA vagy YAHVEH lehetett-e a kiejtés. De ez volt az a dicsőséges név, amely alatt Isten kijelentette magát az embereknek. Valójában ez nem is egy név volt, hanem egy ige, amely ezt jeletette, hogy „a valamivé váló”. Isten azzá válik az ember számára, amire az embernek szüksége van, ezért ez a név gyakran párban szerepelt más dolgokkal együtt.

Amikor Izsák azt mondta Ábrahámnak, az atyjának, hogy „itt a fa, a tűz, de hol az áldozat?” Ábrahám pedig azt mondta, hogy „Yehova gondoskodik” az áldozatról, és később a helyet is elnevezte „Yehova gondoskodik”-nak. Isten a mi gondoskodónkká válik.

Később, amikor Izrael gyermekei az amálékiakkal harcoltak, akik jól felkészített hadsereggel, hadijelvényekkel rendelkeztek, az izraeliek pedig még alig szabadultak a rabszolgaságukból, harcra teljesen alkalmatlanok lévén, fegyverek nélkül. Valaki megkérdezte Mózesztől, hogy „hol vannak a hadijelvényeink?” Ő pedig ezt válaszolta: „Az Úr a mi jelvényünk.”

Jeremiásnál olvashatjuk, hogy Isten Országának eljövetelekor Ő lesz „a mi igazságunk”. A YEHOVA nevet leginkább Jézusként ismerjük, mert Jézus a héber „Yehova Ashua” görög rövidített formája, ami azt jelenti, hogy „Yehova a szabadulás.”

Az Újszövetség elejé József azon gondolkozott, hogy hogyan tudja titokban elküldeni Máriát.

Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Jézusnak is a nevében volt a küldetése, akárcsak Izrael előző vezetői esetében.

Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

Az Úr először is meg akar áldani és az Ő megőrző erejét akarja nekünk adni, majd kegyelmével és békességével áld meg minket. Ezeket az áldásokat mi Jézus Krisztuson keresztül kaptuk meg:

*Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel:
az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által*

A Krisztus mértéke szerinti kegyelem a miénk, és az Ő békessége törte össze a köztünk levő korlátokat. Az a név, amelyet Isten az embereknek adott, Jézus Krisztusban teljesedett be.

Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!

Akárcsak Jézus orcája, amely úgy ragyogott, mint a Nap, és mindig reményt adott, és jószágot, kegyelmet szólt.

Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!

Gyakran azt képzeljük, hogy Isten mérges arccal néz és haragos ránk. De Isten azt akarta a papoktól, hogy megmondják az embereknek, hogy az Úr arca ragyog, feléjük fordul és békességet ad. Milyen dicsőséges az Ő elfogadó mosolya, és mekkora békességet tud okozni a mi szívünkben! Isten mosolyog rám, mert én az Ő fia vagyok Jézus Krisztusban, akiben megismertem Isten kegyelmét, békességét és megőrző erejét.

A teljes Ószövetség, a papság, a szent hajlék arról tanuskodik, hogy az ember mennyire nem közelítheti meg Istent. Nem tudsz közvetlenül Isten színe elé lépni, ezért lehetetlenre vállalkozol, ha Jézus Krisztus nélkül akarod megközelíteni Őt. Nincs már papi rend sem, nincsenek áldozatok, nincs ki Isten elé járuljon a te nevedben.

Ez a leginkább zavaró dolog a mai elszánt zsidósággal. Bármilyen elszántak is lehetnek Isten dicsőítésében, mégsem közelíthetik meg Istent, mert semmit sem tesznek a bűneikkel. Isten az Ótestamentumban létrehozta azt a szövetséget, amely segítségével az ember a színe elé járulhatott: a törvényt, az áldozatokat, a papságot. De ezek nélkül hogyan merészelnek egy szent és igaz Isten elé járulni csupán a jó cselekedeteik alapján?

Még azt a szövetséget sem tartják tiszteletben, amelyet Isten a saját népükkel kötött, így függetlenül az őszinte elkötelezettségüktől, nem közelíthetik meg Istent addig, amíg vissza nem állítják a régi szövetséget. De még akkor sem érnek sokat vele, mert Isten már eltörölte a régi szövetséget, hogy Jézus Krisztuson keresztül egy újat hozzon létre.

Krisztus lett az új szövetség közbenjárója, mert szükség van egy közbenjáróra, ha meg akarjuk közelíteni Istent. Ezért Jézus Krisztus nagyon fontos mindenki számára, aki közel akar kerülni Istenhez.

A hetedik fejezetben a tizenkét törzs fejedelme elhozta áldozatait az Úrhoz:

Odavitték áldozatukat az ÚR elé: hat födeles szekeret és tizenkét szarvasmarhát, két fejedelem egy szekeret, és mindegyik egy marhát. Odavezették azokat a hajlék elé.

Az ÚR ezt mondta Mózesnek:

Vedd át tőlük ezeket a kijelentés sátrának szolgálatára; add oda a lévítáknak, mindegyiknek a maga szolgálata szerint!

Átvette tehát Mózes a szekereket és a szarvasmarhákat, és odaadta a lévítáknak.

Két szekeret és négy szarvasmarhát adott Gérsón fiainak, szolgálatukhoz mérten.

Négy szekeret és nyolc szarvasmarhát pedig Merári fiainak adott, szolgálatukhoz mérten, amelyet ők Ítámárnak, Áron főpap fiának a parancsa szerint végeztek.

De Kehát fiainak semmit sem adott, mert az ő tennivalójuk az volt, hogy a szent dolgokat a vállukon vigyék.

Azután odavitték a fejedelmek az oltár fölszentelésére szánt ajándékot azon a napon, amelyen fölkenték azt. A fejedelmek odavitték áldozati ajándékukat az oltár elé.

Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Az egyik napon az egyik fejedelem, a másik napon a másik fejedelem vigye oda az oltár fölszentelésére szánt áldozati ajándékát.

Az első napon Nahsón, Amminádáb fia, Júda nemzetségéből mutatta be áldozati ajándékát.

Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpál meg egy hetven sekel súlyú ezüst hintőedény volt, a szent sekel szerint. Mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul.

Továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerekkel, egy bikaborjú, egy kos és egy esztendő bárány égőáldozatul, egy kecskebak vétekáldozatul,

békeáldozatul pedig két szarvasmarha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Nahsónnak, Amminádáb fiának az áldozati ajándéka.

Mindenik fejedelem ugyanazt az áldozatot adta az Úrnak.

Ez volt Izráel fejedelmeinek az oltár fölszentelésére szánt ajándéka azon a napon

Majd a 89.-ik verstől:

Amikor bement Mózes a kijelentés sátrába, hogy beszéljen az ÚRral, hallotta a hangot, mely a földélről beszélt hozzá, a bizonyág ládáján levő két kerúb közül. Onnan beszélt hozzá.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Szólj Áronhoz, és mondd meg neki: Úgy rakd föl a mécseket, hogy a hét mécs a lámpatartó elején világítson.

Így cselekedett Áron: a lámpatartó elejére rakta föl a mécseket, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

A lámpatartó ötvözt aranyból készült, a szára is meg a virága is ötvösmunka volt. Arra a mintára készítette el Mózes a lámpatartót, amelyet az ÚR mutatott neki.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Válaszd külön a lévítákat Izráel fiai közül és tisztítsd meg őket.

Ezt cselekedd velük, hogy megtisztuljanak: hints rájuk vétektől megtisztító vizet, egész testüket borotválják le, mossák ki ruhájukat, hogy tiszták legyenek.

Vegyenek egy bikaborjút és hozzá ételáldozatul olajjal gyúrt finomlisztet. Egy másik bikaborjút pedig vétekáldozatul.

Vezesd a lévítákat a kijelentés sátra elé, és gyűjtsd össze Izráel fiainak egész közösségét.

Azután vezesd a lévítákat az ÚR színe elé, és Izráel fiai tegyék kezüket a lévítákra.

Áron pedig ajánlja fel a lévítákat mint Izráel fiainak felajánlását az ÚRnak, hogy ők végezzék az ÚR szolgálatát.

A lévíták tegyék kezüket a bikák fejére, te pedig készítsd el az egyik bikát vétekáldozatul, a másikat pedig égőáldozatul az ÚRnak, engesztelésül a lévítákért.

Állítsd a lévítákat Áron és fiai elé, és ajánld fel őket az ÚRnak szóló felajánlásként.

Válaszd külön a lévítákat Izráel fiaitól, hogy a lévíták az enyémekek legyenek.

Csak azután kezdhetik el a lévíták a szolgálatot a kijelentés sátránál, ha megtisztítottad és felajánlottad őket ajándékkul.

Mert egészen az én tulajdonaim ők Izráel fiai között.

Ez egy felszentelési ceremónia volt kézzel. Az Apcsel 13.-ik fejezetében ezt olvashatjuk:

Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszatok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.”

Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel után elbocsátották őket.

Lévi törzsét tehát a sátor elé hozták, és Izrael gyülekezete köréjük állt, és rájuk tették kezüket, hogy ezek az emberek lelki dolgokban szolgáljanak nekik.

Áron pedig ajánlja fel a lévítákat mint Izráel fiainak felajánlását az ÚRnak, hogy ők végezzék az ÚR szolgálatát.

A lévíták tegyék kezüket a bikák fejére, te pedig készítsd el az egyik bikát vétekáldozatul, a másikat pedig égőáldozatul az ÚRnak, engesztelésül a lévítákért.

Állítsd a lévítákat Áron és fiai elé, és ajánld fel őket az ÚRnak szóló felajánlásként.

A 24.-ik verstől:

Még ez is a lévítákra tartozik: a huszonöt éven felüli lévita hadköteles, és végezzen szolgálatot a kijelentés sátránál.

Az ötvenéves pedig vonuljon vissza a szolgálatot végzők seregéből, és ne szolgáljon többé, hanem szolgálja ki testvéreit a kijelentés sátránál, teljesítse kötelességét, istentiszteleti szolgálatot azonban ne végezzen. Így szabd meg a lévíták kötelességeit.

A 9.-ik fejezetben

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez a Sínai-pusztában, a második év első hónapjában azután, hogy kijöttek Egyiptomból:

Készítsék el Izráel fiai a páskát a megszabott időben.

Ennek a hónapnak a tizennegyedik napján, estefelé készítsék el a megszabott időben. Egészen a rávonatkozó rendelkezések és végzések szerint készítsétek el.

Megmondta tehát Mózes Izráel fiainak, hogyan készítsék el a páskát.

Elkészítették a páskát az első hónap tizennegyedik napján, estefelé a Sínai-pusztában. Pontosan úgy jártak el Izráel fiai, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Néhány férfi azonban tisztátalan volt emberi holttest miatt, és így nem készíthették el a páskát azon a napon. Ezért Mózes és Áron elé járultak azon a napon

ezek a férfiak, és ezt mondták: Mi emberi holttest miatt tisztátalanok vagyunk. Miért rövidüljünk meg azzal, hogy nem mutathatunk be áldozatot az ÚRnak a megszabott időben Izráel fiaival együtt?

Mózes ezt felelte nekik: Várjatok, míg meghallom, mit parancsol rólatok az ÚR.

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Mondd meg Izráel fiainak, hogy ha valaki holttest miatt tisztátalanná válik, vagy messze úton van közületek, vagy utódaitok közül, az is készítse páskát az ÚRnak.

A második hónap tizennegyedik napján estefelé készítsék el ezek, és kovásztalan kenyérral meg keserű füvekkel egyék meg.

Ne hagyjanak belőle reggelre, és a csontját se törjék el. Pontosan úgy járjanak el, ahogy a páskára vonatkozó rendelkezés szól.

De ha valaki tiszta, és úton sincs, mégis elmulasztja a páska elkészítését, azt az embert ki kell irtani népe közül, mert nem mutatott be áldozatot az ÚRnak a megszabott időben. Az ilyen embernek bűnhődnie kell.

Minden felnőtt férfinak tehát kötelessége volt megünnepelni a páska ünnepét az első hónap tizennegyedik napján, kivéve, ha különleges oka volt a távolmaradásra, és akkor egy hónappal később kellett ezt megtegye. A lényeg az volt, hogy mindenáron meg kellett emlékezni erről a napról minden évben.

A 15.-ik verstől kezdve olvashatjuk, hogy miként vonult a tábor:

Amikor a hajlékot fölállították, felhő takarta be a hajlékot, a bizonyág sátrát. Estétől reggelig pedig tűz alakjában volt a hajlék fölött.

Így volt ez mindig: felhő takarta be, éjjel pedig az, ami tűznek látszott. Valahányszor fölszállt a felhő a sátorról, elindultak Izráel fiai. Ott ütöttek tábor Izráel fiai, ahol a felhő megállapodott.

Az ÚR parancsa szerint indultak el Izráel fiai, és az ÚR parancsa szerint ütöttek tábor. Mindaddig a táborban maradtak, amíg a felhő a hajlékon nyugodott.

Ha a felhő hosszabb ideig maradt a hajlék fölött, megtartották Izráel fiai az ÚR rendelkezését, és nem indultak el.

Megtörtént, hogy a felhő csak néhány napig volt a hajlék fölött; akkor is az ÚR parancsa szerint maradtak a táborban, és az ÚR parancsa szerint indultak el.

Megtörtént, hogy a felhő csak estétől reggelig volt ott, és reggel már fölszállt a felhő, akkor ők is elindultak. Akár nappal, akár éjjel szállt föl a felhő, elindultak.

Ha két napig, egy hónapig vagy még hosszabb ideig nyugodott a felhő a hajlék fölött, a táborban maradtak Izráel fiai, és nem indultak el. De ha fölszállt, elindultak.

Az ÚR parancsa szerint maradtak a táborban, és az ÚR parancsa szerint indultak el. Megtartották az ÚR rendelkezését, az ÚR Mózesnek adott parancsa szerint.

Másszóval, Isten közvetlenül vezette őket, és ők mindig engedelmeskedtek neki.

A 10.-ik fejezetben:

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Készíts két harsonát, ötvözött ezüstből készítsd azokat. A közösség összehívására és a táborok elindítására valók lesznek azok.

Amikor megfújják azokat, gyűljön hozzád az egész közösség a kijelentés sátrának a bejáratához.

Ha az egyiket fújják meg, gyűljenek hozzád a fejedelmek, Izráel nemzetségfői.

Ha pedig riadót fújtok, induljanak el azok a táborok, amelyek keletre táboroznak.

Ha másodszor fújtok riadót, induljanak el azok a táborok, amelyek délre táboroznak. Riadót kell fújniuk induláskor.

Több mint félmillió ember, plusz nők és gyermekek valódi kommunikációs rendszer nélkül. A harsonák biztosították a tábor rendjét, és támadás esetén ezek segítségével adták tudtul egymásnak, hogy mi történik. Ezt a fajta hadi kommunikációt egészen a modernkori harci kommunikációig használták, és néhány helyen még jelenleg is használják például az étkezési idők jelzésére.

Jézus Krisztus második eljövételével kapcsolatban is olvashatunk Isten harsonájáról, amely Isten minden gyermekét össze fogja gyűjteni. Micsoda dicsőséges hang lesz ez! Nem tudom, hogy milyen dallam lesz pontosan, de az biztos, hogy azonnal fel fogom ismerni, ahogy meghallom.

Fújjátok meg ezeket a harsonákat az öröm napjain, az ünnepeken és a hónapok kezdetén, amikor égőáldozatokat és békeáldozatokat mutattok be, és emlékeztetni fogják Istent rátok. Én vagyok az ÚR, a ti Istenetek.

A második év második hónapjának a huszadik napján fölszállt a felhő a bizonyosság hajlékáról.

Izráel fiai pedig elindultak a Sínai-pusztából és mentek táborhelyről táborhelyre, míg meg nem állapodott a felhő a Párán-pusztában.

Miután a szent hajlékkal és mindennel elkészültek, Isten elindítja őket az általa megígért föld felé.

Mózes ezt mondta Hózábnak, aki a midjáni Reúélnak, Mózes apósának a fia volt: Mi elindulunk arra a helyre, amelyről azt mondta az ÚR: Nektek adom azt. Gyere velünk, és mi jót teszünk veled, mert az ÚR jót ígért Izráelnek.

De ő így felelt: Nem megyek, inkább visszamegyek hazámba, a rokonságomhoz.

Ő a Sínai-hegy közelében lakott, és inkább haza akart térni.

Mózes ezt mondta: Ne hagyj el bennünket, hiszen te tudod, hol lehet tábort ütnünk a pusztában. Te légy a vezetőnk.

Ha velünk jössz, akkor részesíteni fogunk abban a jóban, ami jót velünk tesz az ÚR.

Elindultak az ÚR hegyétől háromnapi útra. A háromnapi úton előttük vonult az ÚR szövetségének ládája, hogy pihenőhelyet jelöljön ki nekik.

Az ÚR felhője volt felettük nappal, amikor elindultak a táborból.

Valahányszor elindult a láda, ezt mondta Mózes: Kelj föl, URam! Szóródjanak szét ellenségeid, fussanak el előled gyűlöldöd!

Amikor pedig megállt, ezt mondta: Telepedj le, URam, Izráel ezreinek sokaságánál!

Isten elindítja őket az Igéret Földje felé, és a továbbiakban sok izgalmas kalandban lesz részünk Mózes 4.-ik könyvében. Nagyon szeretem ezt a könyvet. Az eleje ugyan egy kissé nehézkes a sok név és ismétlés miatt, de ettől kezdve egyre izgalmasabb dolgok következnek, ahogy Isten egyre közelebb viszi őket az atyáiknak megígért föld felé.

Vezessen Isten titeket is úgy, akárcsak Izrael gyermekeit, akik engedelmeskedtek neki: amikor azt mondta, hogy menjenek, akkor elindultak, és megálltak, amikor ezt parancsolta nekik az Úr. Isten tegyen minket is fogékonnyá az Ő Szentlelkének irányítására, hogy mi is tudjuk, hogy mikor kell menni, és mikor kell pihenni az Úr parancsára. Járjunk mindig vele közösségben, és Ő áldjon és tartson meg titeket, ragyogtassa rátok orcáját, legyen veletek kegyelmes és adjon nektek békességet!

4 MÓZES 11-20. FEJEZET

Mózes negyedik könyvének 11-20 fejezeteit olvasva észrevehetünk egy visszatérő témát: az állandó panaszkodást. Az emberek folyamatosan panaszkodnak az Úr ellen.

Isten ellenőrzése alatt tartja életünk minden körülményét, ezért ha a körülmények ellen panaszkodunk, akkor az Úr ellen panaszkodunk.

Ha Isten gyermeke vagyok és az Ő céljaira vagyok elhívva, akkor el kell higgyem, hogy minden a javamra szolgál, mert szeretem Istent, és Ő megígérte, hogy mindent a javamra fordít. Minden panasz az Úr elleni lázadás.

Mivel Izrael gyermekei panaszkodni kezdtek, Isten megharagudott rájuk, és több alkalommal is el akarta őket pusztítani. Mózes jár közbe a népért, mindig arcra borulván Isten előtt kérte Őt, hogy ne pusztítsa el őket. Isten mérhetetlen kegyelme újból és újból megnyilvánul, és ezekből a versekből sokat tanulhatunk Isten hosszútűréséről.

A hosszútűrés az agapé szeretet egyik jellemvonása, és ez leginkább Isten türelmében nyilvánul meg Izrael nemzete felé.

Ezeknek a fejezeteknek a tanulmányozása közben azt is észben kell tartanunk, hogy Isten szuverén hatalom, és minden körülmény ura. Néha úgy tűnik, hogy Isten el akarja törölni a népet, és Mózes könyörgésére és okfejtésére Isten megváltoztatja a véleményét, és nem pusztítja el őket.

Isten egyik jellemvonása az is, hogy Ő nem változik. Erre tanít minket a Szentírás, amelyben az Úr azt mondja a prófétának: „Én vagyok az Úr, az Isten. Én nem változom.” Aztán azt is olvashatjuk, hogy *Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánná. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?*

Tudjuk tehát a Bibliából, hogy Isten nem változik, Isten nem bán meg semmit. Ezért, amikor ezeket a sorokat fogjuk olvasni, és látszólagos változást fedezhetünk fel Istennek az emberekhez való hozzáállásában, akkor tudnunk kell, hogy ebben az értelemben Isten nem a rossz fiú, és Mózes pedig a jó. Nem arról van szó, hogy Isten el akarja pusztítani őket és Mózes közbenjár értünk, mint egy pozitív hős a negatív ellen.

A valódi imádság mindig Isten szívében kezdődik, Isten érinti meg az én szívemet az ő céljával és óhajával. Amikor aztán kezdem megérteni Isten akaratát és óhaját, akkor kezdem azokat kifejezni az imáim során.

A mi világunk Isten elleni lázadásban él. Az egész univerzum engedelmeskedik Istennek, kivéve annak egy apró kis részét, amely a Nap körül kering itt a Tejútrendszer ezen sarkában. Ez a bolygó Isten ellen lázzad, de Isten azt akarja, hogy ismét visszaállítsa a vele való összhangot, hogy megáldhassa, és megtehesse azt, amit már korábban eltervezett. Ahhoz, hogy visszaállíthassa a vele való harmóniát, Isten bizonyos életeket visszahozott a vele való közösségbe, és ezeken keresztül mások életét is meg akarja érinteni. Másszóval, a ti életek lett a híd ehhez a lázadó bolygóhoz. Isten most rajtatok keresztül más életeket akar megérinteni, és az Ő akaratát és célját ülteti a szívetekbe, amelyet ti imáitokban kifejezték, ezzel megnyitván az utat neki, hogy megtegye azt, amit mindig is meg akart tenni, de a szabad akaratunk ellenére nem teheti meg.

Mózes imáinak ihlete tehát Istentől jött. Ha az igazságot nézzük, akkor valóban el kellett volna pusztítsa az embereket, mert megérdemelték. De Isten meg akarta mutatni kegyelmét és irgalmát, és ezért szüksége volt egy kifogásra. Így ülteti Mózes szívébe a közbenjárást, amely megnyitja számára az ajtót, hogy megmutassa hosszútűrését és szeretetét.

Egyszer a nép siránkozott az ÚRnak, hogy rosszul megy a sora. Az ÚR pedig meghallotta, és haragra gerjedt. Fölgyulladt ellenük az ÚR tüze, és belekapott a tábor szélébe.

Ekkor a nép Mózeshez kiáltott, Mózes pedig imádkozott az ÚRhoz, és elaludt a tűz.

Ezért nevezték el azt a helyet Tabérának, mert felgyulladt ellenük az ÚR tüze.

Tabera azt jelenti, hogy égés.

Most azt gondolhatjuk, hogy megtanulták a leckét, és többet nem panaszkodnak.

De a közöttük levő gyülelész nép telhetetlen volt kívánságában, ezért Izráel fiai újra siránkozni kezdtek, és ezt mondták: Ki tart jól bennünket hússal?

Emlékszünk, hogy Egyiptomban olcsón ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréahagymát, vöröshagymát és fokhagymát.

Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a mannán kívül.

Az Egyiptomból velük együtt eljött népek el kezdtek sóvárogni a régi, egyiptomi életért. Ezek az emberek nem voltak teljesen szövetségben Istennel, mert részben egyiptomiak, részben izraeliek voltak. Nem kötelezték el teljesen magukat Isten mellett, de velük tartottak a kalndvágy és izgalom miatt. Most aztán elégük lett a mannából, és kezdtek emlékezni az egyiptomi finom ételekre.

A manna olyan volt, mint a koriandermag, hasonló az illatos gyantacsepphez.

A nép elszéledt, és úgy szedegette. Kézimalmon megörölték, vagy mozsárban megtörték, azután fazékban megfőzték, és lepényt készítettek belőle. Olyan íze volt, mint az olajos süteménynek.

Amikor a harmat leszállt éjjel a táborra, akkor szállt le a manna is.

Az emberek Egyiptom után kezdtek sóvárogni. Egyiptom a világot, a testi életet jelképezi, amely mindig rabsághoz vezet, hisz ők az egyiptomi rabságra emlékeztek. Elfelejtették a kegyetlen munkafelügyelőket, a hatalmas terheket, amelyek alatt állandóan meg voltak görnyedve, hisz Egyiptom hatalmas építményeit mind rabszolgamunkások építették. Elfelejtették a rabszolgaság szörnyűségeit, és csak a testi kívánságaik kielégítésének izgalmaira emlékeztek: a hal, a dinnye, az uborka ízére.

Vannak, akik megtértek ugyan Jézus Krisztushoz, de langyos viszonyban vannak vele, keverékek, akárcsak ezek a népek, hisz a langyos is keveréke a forrónak és a hidegnek. Ezeknek még a szájukban van a világ íze, még mindig a test kívánságai után vágyakoznak, és nem tagadták meg önmagukat, hogy a keresztyűket felvén Krisztust követhessék.

Ezek Krisztust a kereszttel nélkül, az önmegtagadás nélkül szeretnék követni. Ugyanakkor elég Jézus van már az életükben ahhoz, hogy ne lehessenek teljesen boldogok a világban, ugyanakkor túl sok világi van bennük, és így nem tudnak teljesen megelégedni Jézusban. Ez a keverék nép az egyházban, akik felszínes elkötelezettséggel bírnak az Úr felé.

Mindig aggaszt, ha valaki arról mesél, hogy mi mindent ért el a világban, és egy kissé büszkén mondja ezt, mert nagyra tartja a múltidők emlékeit, ahelyett hogy szörnyűködve és megvetéssel nézne a test dolgaira. Jézus azt mondta, hogy *mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.*

Jézus nem akarja, hogy az életünk keverék legyen, hanem azt szeretné, ha teljesen neki szánánk az életünket, hogy *akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt.*

Pál elmondja, hogy megváltattunk, és mind a testünk, mind a lelkünk Őt kell dicsőítsék, mert az Ővéi vagyunk, nem saját magunké. Mégis sok kereszténynek a szájában még ott a világ íze, a világ kívánságai, mert nem kötelezték el teljesen magukat Jézus Krisztusnak.

A keverék nép elkezdett panaszkodni, és terjesztette elégedetlenségét a táborban Isten népe között is. Hihetetlen, hogy a világi keresztény milyen hatalmas mértékű elégedetlenséget tud okozni Krisztus testében. Tovább már nem elégednek meg Isten Igéjével, Jézus Krisztussal és a mennyei mannával, hanem még több szórakoztatásra van szükségük a gyülekezetben. Tragikus, hogy mi mindent meg nem tesznek manapság a gyülekezetek azért, hogy szórakoztassák az embereket azáltal, hogy a testük vágyának próbálnak kedveskedni, azt cselekedvén, amit Isten megvet.

Mózes meghallotta, hogy a nép nemzetségeiben mindenki a sátra bejáratánál siránkozik. Akkor igen fölgerjedt az ÚR haragja, és Mózes is rossznak látta ezt.

Ezért Mózes ezt mondta az ÚRnak: Miért tettél szolgálóddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját?

Vajon bennem fogant-e meg ez az egész nép, és én szültem-e, hogy ezt mondod nekem: Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet esküvel ígértem atyáiknak?

Honnan vegyek húst, hogy adjak ennek az egész népnek? Hiszen így siránkoznak előttem: Adj nekünk húst, hadd együnk!

Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem.

Ha így bánasz velem, inkább nyomban ölj meg, légy ennyi jóindulattal hozzám! Ne kelljen látnom nyomorúságomat!

Mózesnek nagyon elege volt belőlük. De gondolatok csak bele, hogy amint ott megy keresztül a táboron, az emberek azt kiáltozzák, hogy adj nekünk húst!

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Gyűjts össze hetven férfit Izráel vénei közül, akiről tudod, hogy a nép vénei és előljárói. Vidd oda őket a kijelentés sátrához, és álljanak föl ott veled.

Akkor leszálok és beszélek ott veled. Elveszek abból a lélekből, amely benned van, és nekik is adok, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne magad hordozd azt.

A népnek pedig mondd meg: Szenteljétek meg magatokat holnapra, mert húst esztek! Hiszen így siránkoztok az ÚRnak: Ki tart jól bennünket hússal? Milyen jó dolgunk volt Egyiptomban! Ezért majd ad nektek az ÚR húst, és ehettek.

Nemcsak egy napig ehettek, nem is két napig, nem öt napig, nem tíz napig, nem húsz napig,

hanem egy álló hónapig, míg csak ki nem hányjátok, és míg meg nem undorodtok tőle, mivel megvetettétek az URat, aki köztetek van, és így siránkoztatok előtte: Miért is jöttünk ki Egyiptomból?

Akkor ezt mondta Mózes: Hatszázezer gyalogos van ebben a népben, amely között vagyok, és te ezt mondod: Húst adok nekik enni egy álló hónapig?!

Vajon lehet-e annyi juhok és szarvasmarhát vágni nekik, hogy elég legyen? Vagy össze lehet-e gyűjteni a tenger minden halát, hogy elég legyen nekik?

De az ÚR ezt mondta Mózesnek: Hát olyan kevés az ÚR ereje?

Ez egy nagyon jó kérdés. Mekkora Istenetek van? Milyen gyakran korlátozzuk Istent a mi szellemi kapacitásainkra! Én mindig megpróbálok Istennek segíteni, hogy létrehozassa a terveit, és tanácsokat adok neki. Gyakran tudom, hogy mit akar Isten tenni, de legtöbbször abban is segíteni akarok neki, hogy hogyan tegye meg a dolgokat. Ezért aztán az imádságaim irányítottak lesznek, ahelyett, hogy közvetlenek lennének.

Én próbálok irányítani Istent, hogy miként végezze a munkáját, de a gond az, hogy nem mindig követi az én utasításaimat, és ekkor én felkiáltok: „De Uram, én itt hagyom az egészséget! Nem látod, hogy ezt rosszul csinálod?! Miért nem

halgatsz rám, Uram?” De az Ő válasza a következő: „Az én utaim, nem a ti utaitok, mert az én utaimat nem tudjátok felfogni.”

Mégis mindig ki akarom találni a felfoghatatlant, mindig meg akarom tudni, hogy miként tudja Isten elvégezni az Ő dolgát, mert ha megtudom, akkor kényelmesen hátradőlhetek. Amikor aztán nem tudom, hogy miként fogja elvégezni a munkáját, akkor valóban beleremegek, mert arra gondolok, hogy, ha én nem tudok rájönni erre, akkor vajon Isten hogyan fog tudni rájönni. „Teljesen lehetetlennek tűnik”, gondolom magamban, és kétségbeesek, elbátortalanodok, és végül feladom.

De nem fontos tudni, hogy hogyan lehetséges, csak azt, hogy meg fog történni, mert Isten azt mondta, hogy meg fog történni, és az Ő szava mindig igaz. Mégis, hogyan fogja megtenni? Nem tudom. Mégis milyen jó lenne, ha állandóan tudatosodna bennem, hogy ez nem az én dolgom. De sajnos ez nem mindig van így, és emiatt gyakran cipelem a terhet, mert az Isten munkálkodásának hogyanját akarom kitalálni.

De az ÚR ezt mondta Mózesnek: Hát olyan kevés az ÚR ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem.

Mózes kiment és elbeszélte a népnek az ÚR szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket.

Az ÚR pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesben volt, és annak a hetven vénnek adta. Amikor a lélek rajtuk nyugodott, akkor prófétáltak, de máskor nem.

A prófécia nem mindig jelenti az elkövetkező dolgok elmondását. Az Újtestamentumban a prófécia ajándéka lehet ugyan jövőbe látó, de legtöbbször Isten szavának kijelentését jelenti a gyülekezet felé, hogy épüljenek, vigasztalódjanak és bátorításban legyen részük.

Jövőbe látó prófécia is lehet, mint például Agabus prófeciája, aki Pál köpenyét magára csavarva azt mondta, hogy a köpeny gazdáját is ugyanígy fogják megkötözni, amikor Jeruzsálemben ér. Isten szavának lehet jövőbeli vonatkozása, mert Isten ismeri a jövőt. Az ilyen prófeciák Istentől való származását könnyű ellenőrizni, mert ha ezek beteljesednek, akkor Istentől voltak, ha nem, akkor pedig Isten nem szólt.

A hetven vén elkezdett prófétálni tehát.

Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rajtuk is megnyugodott a lélek, mert ők is az összeírottak között voltak. De ők nem mentek ki a sátorhoz, hanem a táborban prófétáltak.

Egy szolga meg elfutott és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétálnak a táborban.

Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik!

De Mózes ezt mondta neki: Miért vagy ilyen féltékeny? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!

Mózes tudta, hogy ha az egész tábor prófétálni kezdene, és Isten lelke lenne rajtuk, akkor az Ő munkája sokkal könnyebbé válna, mert mindenki lélekben járna. Felcsillant előtte, hogy milyen jó lenne, ha mindenkin Isten lelke lenne, milyen dicső dolog lenne az! A próféták előrelátták ezt a napot, amikor minden emberre kiárasztja Isten az Ő lelkét, mert ez az Ószövetségben korlátozva volt.

Egyes emberek bizonyos időben megkapták a Lélek kenetét az életükben, és itt az izraeli táborban is erre a hetven emberre korlátozódott Isten lelke. Az Ószövetség idejében Isten lelke velük volt, de Jézus azt mondta *én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.*”

Pünkösöd napján pedig rájuk szállt a Szentlélek *Ekkor előállt Péter a tizeneggyel, felemelte a hangját, és így szólt hozzájuk: „Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra!*

... ez az, amiről Jóel így prófétált:

Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak, még szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétálnak.

Mózes előre látta, hogy milyen dicsőséges lehet egy ilyen nap. Milyen dicső a gyülekezet, amikor minden ember Lélekben jár! Milyen kevés problémánk lenne, ha mi mindig Lélekben járnánk.

Vannak emberek, akik szeretik sablonokba gyömöszölni Istent, és előre elmondani, hogy Ő milyen módon fog munkálkodni. „Isten csak a szentélyekben munkálkodik, Isten csak felkent papokon keresztül munkálkodik, fel kell legyen szentelve, hogy úrvacsorát szolgálhass fel, vagy hogy bemerítsél valakit”.

Az emberek szabályokat szeretnek felállítani, de Isten szereti az emberek szabályait keresztülhágni. Ő megmutatja, hogy nem kell az emberek szabályainak engedelmessé válni. Ott dolgozik ahol akar, úgy dolgozik ahogy akar, és azon keresztül dolgozik, akin keresztül akar. Nem szükséges, hogy felkent apostol legyen ahhoz, hogy Isten hatalmas munkára használhasson.

Pál apostolt egy Anániás nevű ember merítette be, akiről semmi egyebet nem tudunk, csak azt, hogy a damaszkuszi hívők egyike volt. Általa nyerte vissza Pál

a látását és kapta meg a Szentlélekbe való bemerítését, és többet nem tudunk erről az Anániásról. De vajon ki hatalmazta fel erre őt? Maga Jézus Krisztus.

Sokan ma is úgy vannak, mint a farizeusok: „Ki adott neked hatalmat erre?” Azt kérdezték Keresztelő Jánostól is, hogy „Ki adott neked hatalmat arra, hogy kereszteld az embereket?” Jézusnak ugyanezt a kérdést tették fel: „ki adott neked erre felhatalmazást?” Farizeusok ma is léteznek, hisz azt akarják, hogy az ő kis csoportjuk hatalmazza fel az embereket. Az a dicsőséges, ha az az Úr hatalmaz fel, Aki Pált és Jánost is felhatalmazta.

Akkor az ÚR szelet támasztott, amely a tenger felől fűrjeket sodort, és lehullatta a táborra, innen is, onnan is egynapi távolságban a tábor körül, két könyöknyire a föld színén.

Akkor fölkel a nép, és egész nap és egész éjjel, sőt az egész következő napon is gyűjtötték a fűrjeket. Még aki keveset gyűjtött, az is gyűjtött tíz hómert, és sűrűn kiterítették azokat a tábor körül.

De a hús még a foguk között volt, még meg sem rágták, amikor az ÚR haragra gerjedt a nép ellen, és megverte az ÚR a népet igen nagy csapással.

Azt a helyet Kibrót-Taavának nevezték el, mert ott temették el a telhetetlen népet.

A Kibrót-Taava azt jelenti, hogy a vágyak sírhalma. Hányan fekszenek már ezekben a sírokban? Mennyire csúnya kép az, amikor az emberek féktelenül átadják magukat testi kívánságaiknak.

Erről szól a 103.-ik zsoltár néhány sora, amely a pusztai megtapasztalásokkal kapcsolatban mondja, hogy megadta nekik a testük vágyát, de lelkük éhezett emiatt. Pál az 1Korintus 10.-ik fejezetében azt írja, hogy:

Mindez példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak.

Ne kívánjuk a régi életet, Egyiptom dolgait, a rabság és bűn életét.

A 12.ik fejezetben:

Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el.

Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta.

Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb.

Az ÚR mindjárt ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: Menjetek ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman.

Akkor az ÚR leszállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek.

Az ÚR ezt mondta: Halljátok meg beszédemet: Ha van az ÚRnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá.

De nem ilyen Mózes, a szolgám! Őrá az egész házam van bízva!

Szemtől szemben beszélek veled, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát beszélni szolgálom, Mózes ellen?!

Isten által felkent és elhívott ember ellen beszéltek, Isten szolgája ellen. Mózesrel közvetlenül és világosan beszélt az Úr, és ők tisztelettel kellett volna legyenek vele szemben, mint Isten szolgájával.

Dávid nagy tiszteletben tartotta azt, hogy Sault Isten kente fel, még akkor is, amikor ez a kenet már nem volt rajta. De mivel Dávid tudta, hogy valamikor Isten kente fel őt, ezért Dávid nem bántotta őt soha. Isten nagyra értékeli, ha mi tiszteljük az Ő kenetét.

Az ÚR haragra gerjedt ellenük, és elment.

Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám egyszerre poklos lett, olyan, mint a hó. Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos.

Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétket, hogy esztelenül vétkeztünk!

Ne legyen olyan Mirjám, mint a halvaszületett, akinek a teste félig már oszlásnak indult!

Ezért így kiáltott Mózes az ÚRhoz: Istenem, gyógyítsd meg őt!

Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza.

Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra. A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot.

A 13.-ik fejezetben Kádes-Barneába érkeztek, az Igéret földjének határára. Valamivel több mint két éves vándorlás után értek el ide.

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Küldj férfiakat, hogy kémleljék ki Kánaán földjét, amelyet Izráel fiainak akarok adni. Mindegyik ősi törzsből egy férfit küldjétek, csupa tekintélyes embert.

Mózes elküldte őket a Párán-pusztából az ÚR parancsa szerint. Valamennyien főemberek voltak Izráelben.

Igy tehát kiválasztottak 12 embert a 12 törzsből, és ezek közül kettő fontos számunkra:

Júda törzsből Káléb, Jefunne fia...

Efraim törzsből Hóséa, Nún fia.

A felsorolás végén pedig ezt olvashatjuk:

Mózes Hóséát, Nún fiát Józsuénak nevezte el.

Hoséa azt jelenti, hogy „szabadító” vagy „szabadítás”, a Jó., a Yehova rövidített változata, tehát Józsué valójában Yehova egyik összetett névváltozata, és azt

jelenti, hogy „az Úr a szabadulás”, vagy „az Úr, a mi szabadulásunk”. A Jozsué görög változata Jézus.

Elmentek hát a kémek, és negyven napon keresztül kémelelték a földet.

Amikor eljutottak az Eskól-völgyig, lemetszettek ott egy szőlővesszőt egyetlen szőlőfürttel, amelyet ketten vittek rúdon.

Visszatérve Káléb és Józsué jelentette:

Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcse!

De erős nép lakik azon a földön, a városok erődítményei igen nagyok, és még Anák ivadékait is láttuk ott!

A Délvidéken Amálék lakik, a hegyvidéken a hettiták, jebúsziaiak és emóriak laknak, a tenger és a Jordán partján pedig kánaániak laknak.

Bár Káléb csitította a Mózzsal szembe forduló népet, és ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele, de azok a férfiak, akik vele mentek, ezt mondták: Nem tudunk az ellen a nép ellen menni, mert erősebb nálunk.

És rossz hírért terjesztették Izráel fiai között annak a földnek, amelyet kikémelelték, mert ezt mondták: Az a föld, amelyet bejártunk és kikémeleltünk, olyan föld, amely megemészti lakosait! A nép pedig, amelyet ott láttunk, csupa szálás emberekből áll.

Sőt láttunk ott óriásokat is, Anák óriás fiait. Olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák, és ők is úgy néztek ránk.

A 14.-ik fejezet:

Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelni, és sírt a nép egész éjjel.

Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában!

Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba?

Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba!

Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt.

De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémelelői között voltak, megszaggatták ruhájukat,

és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémeleltünk, igen-igen jó föld.

Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet.

*Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük!
De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni.*

Ez az emberek tragikus bukása. Isten elhozta őket a hatalmas ígéretek, a bővülő élet határáig, és csak annyit kellett volna tenniük, hogy bemenjenek és birtokba vegyék azt. Isten már ezelőtt megígérte nekik, hogy „kiűzöm előtök az ott lakókat, csak menjete és foglaljátok el a földet”, de ők nem léptek be, mert megengedték, hogy a félelem urrá legyen a szíveiken a hit helyett.

Amikor megengedete, hogy hit helyett a félelem uralkodjon az életetekben, akkor a félelem hitetlenséget szül, és a hitetlenség elrabolja tőletek azt, amit Isten már elkészített számotokra, ami ott van előttetek, és csak arra vár, hogy lehajoljátok érte, és felemeljete.

Manapság megszámlálhatatlan keresztény áll ezen a ponton, és nem tudja birtokba venni azt a bővülő életet, amely elkészített számotokra. Az ő életük olyan, mint a hullámvasút: egy nap fenn, egy nap lenn, és sosem lehet előre tudni, hogy milyen lelkiállapotban leszete. Néha lebegete, néha a kút mélyén vannak. Egész életüket a Róma 7-ben élite le, és sosem lépete be a 8.-ik fejezetbe, mert állandóan a test ellen harcolnak, vándorolnak a pusztában, és nem lépete be az ígért földjére.

Egyiptom tehát a régi bűnös életünket jelképezite, a Vörös-tengeren való átkelés pedig a bemeítkezés, egy új élet kezdete, egy új kapcsolat Istennel Jézus Krisztuson keresztül, a pusztaság pedig a hívő ember normális fejlődését jelképezite. Az Ígért földje pedig azt a bővülő keresztény életet jelképezite, amely a miénk lehet Krisztusban.

Sajnos a templomi énekek az ígért földjét mennyei helyként írjete le, és a Jordánt pedig a földi élet halálaként, ahonnan majd az angyalok a mennybe emelnek minket. De ez nem így van, mert miután átkeltek a Jordánon, még mindig harcoltete, de a mennyben nem lesz semmilyen harcunk. Miután átkeltek a Jordánon még vereséget is szenvedete egyszer-kétszer Áínál, és becsapták őket a gibeoniak is. De a mennyben nem fogunk vereséget szenvedni, és nem is fognak becsapni minket.

A Jordán a régi életünk halálát jelképezite: azt vallom, hogy meghaltam Krisztussal, és az Ígért földjét pedig lelkileg élvezhetem, hisz megismertem Jézus Krisztusban a lelki győzelmet. A pusztaságban voltak ugyan harcaik, de nem szerezete semmi tartós értéket e harcok során, ez csak az Ígért földjén történt meg.

Sokan egész életükben a pusztában vándorolnak, és ezért az egész kereszténység számotokra csak a kietartásról szöl, nem pedig az örömről és boldogságról. Isten azt akarjete, hogy már most megtapasztaljete az Ő

szeretetének gazdagságát és teljességét. Ez készen áll számodra, Isten elkészítette ezt Jézus Krisztuson és a Szentlelken keresztül, ez az élet a győzelemé, az áldásoké. Csak a hitetlenség akadályozza meg az embereket abban, hogy belépjenek erre a földre.

A tíz kém félelmet keltett a népben, és az embereket a félelem kezdte uralni, és amikor Jozsué és Káleb elkezdtek bátorítani őket, akkor a tíz kém folyamatosan lebeszélte őket a belépésről, és az emberek arra is készek voltak, hogy elpusztítsák Isten két bátorító prófétáját.

Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek, és ezt mondta az ÚR Mózesnek: Meddig utál engem ez a nép, és meddig nem hisz bennem a sok jel ellenére sem, amelyeket közöttük tettem?!

Hitetlenségünk következménye azt jelentheti, hogy munkálkodás árán akarunk belépni az ígért földjére: bácsak elég jó lennék, hogy Isten megáldhasson, bárcsak elég kedves lennék, hogy méltó legyek Isten áldásaira. De egyedül csak hitünk hiánya tart távol minket az ígért földjétől, semmi más.

Az Úr azt mondta, hogy elpusztítja ezt a népet, de Mózes közbenjárt, és a 17.-ik versről ezt olvassuk:

Most azért mutasd meg, URam, hogy nagy a te hatalmad, ahogyan megmondtad:

Az ÚR türelme hosszú, szeretete nagy, megbocsátja a bűnt és hitszegést; bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat harmad- és negyedízig.

Bocsásd meg ennek a népnek a bűnét nagy szeretetteddel, ahogyan megbocsátottál ennek a népnek Egyiptomtól fogva mindaddig!

Isten akart nekik megbocsájtani, mert megmondtá, hogy az Ő türelme hosszú, szeretete nagy, és megbocsájtja a bűnt.

Akkor az ÚR ezt mondta: Megbocsátok a te beszéded szerint.

De életemre mondom és az ÚR dicsőségére, amely betölti az egész földet,

Alig várom, hogy az Úr dicsősége betöltse már ezt a földet. Milyen dicsőséges nap lesz az, nagyon szeretnék itt lenni, amikor ez megtörténik. És tudom, hogy itt leszek, mert Isten ezt megígérte nekem.

azok közül az emberek közül, akik látták dicsőségemet és a jeleket, amelyeket Egyiptomban és a pusztában tettem, mégis megkísértettek engem tízszer is, és nem hallgattak szavamra, senki sem fogja meglátni azt a földet, amelyet esküvel ígértem atyáiknak. Senki sem látja meg azt azok közül, akik engem megutáltak.

De szolgálmat, Kálébot, mivel más lélek volt benne, és tökéletesen követett engem, beviszem arra a földre, ahol járt, és az ő utódai birtokolni fogják azt.

A völgyekben azonban az amálékiek és a kánaániak laknak. Holnap forduljatok meg, és induljatok el a pusztába a Vörös-tenger felé!

Az ÚR így beszélt Mózeshez és Áronhoz:

Meddig zúgolódik ellenem ez a gonosz közösség? Meghallottam Izráel fiainak zúgolódását, mert sokat zúgolódtak ellenem.

Mondd meg nekik: Életemre mondom - így szól az ÚR -, hogy úgy fogok veletek bánni, ahogyan ti beszéltetek ellenem!

Itt a pusztában fogtok holtan elhullani, a számba vettek mind, ahányan csak vagytok, húszévestől fölfele, mert zúgolódtatok ellenem.

Nem mentek be arra a földre, amelyről esküvel ígértem, hogy ott fogtok lakni, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia.

De gyermekeiteket, akikről azt mondtátok, hogy prédává lesznek, azokat beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet ti megvetettetek.

De ti holtan hullotok el itt a pusztában.

....

Amikor elbeszélte Mózes ezeket a dolgokat egész Izráelnek, a nép nagyon megszorodott.

Korán reggel fölkeltek, hogy fölmenjenek a hegység tetejére. Ezt mondták: Itt vagyunk, menjünk hát arra a helyre, amelyről az ÚR beszélt. Bizony, vétkeztünk!

Mózes azonban ezt mondta: Miért akarjátok áthágni az ÚR parancsát? Nem fog az sikerülni!

Ne menjetek, mert nem lesz köztetek az ÚR! Vereséget fogtok szenvedni ellenségeitektől!

Hiszen az amálékiek és kánaániak ott vannak veletek szemben, és elhullotok fegyvereiktől! Mivel elfordultatok az ÚRtól, az ÚR sem lesz veletek!

De ők vakmerően fölmentek a hegy tetejére, bár az ÚR szövetségének a ládája és Mózes ki sem mozdultak a táborból.

Az amálékiek és kánaániak pedig, akik azon a hegységen laktak, lerohantak, verték és kergették őket egészen Hormáig.

A 15.-ik fejezetben:

Negyven évi vándorlásuk kezdődik el, mégis az Úr elmondja nekik, hogy amikor majd be fognak lépni az ígéret földjére, akkor milyen áldozatokat kell majd bemutatassanak. Ezzel erősíti meg a szavát, hogy végül mégis be fogja vinni őket oda.

Ezek után felsorolja a bűnázásokat is, majd a 24.-ik vers végén rámutat arra, hogy még a nem szándékosan elkövetett bűnökből is meg kell térni.

Jézus is azt imádkozta, hogy „atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit tesznek”. Nem szándékos bűn, de mégis megbocsájtás szükséges.

A 32.-ik verstől:

Amikor a pusztában voltak Izráel fiai, rajtakaptak egy embert, aki fát szedegetett a nyugalom napján.

Akik rajtakapták, amint fát szedegetett, odavitték Mózes, Áron és az egész közösség elé.

Őrizetbe vették, amíg nem kapnak útmutatást, hogy mit kell tenniük.

Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Halállal kell lakolnia annak az embernek! Kövezzék meg őt az egész közösség a táboron kívül.

Kivitte azért őt az egész közösség a táboron kívülre, ott agyonkövezték, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Azután ezt mondta Mózesnek az ÚR:

Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik, hogy csináljanak bojtokat a ruhájuk szegélyére nemzedékről nemzedékre, és tegyenek a szegélyen levő bojtokra kék bíbor-zsinórt.

Arra való ez a bojt, hogy valahányszor ránéztek, emlékezzetek az ÚR minden parancsolatára, teljesítsétek azokat, és ne csábítson el titeket sem a szívetek, sem a szemetek, amelyek paráznaságba vihetnek benneteket, hanem emlékezzetek, és teljesítsétek minden parancsolatomat, és szentek legyetek Istenetek előtt.

Azt gondolom, hogy ez igen jó dolog, hogy egy kék zsinor emlékeztette őket arra, hogy ne kövessék a saját vágyaikat, kívánságaikat, hanem az Úr parancsait tartsák meg. Így a zsidóknál a kék zsinor hagyományá vált, és sok népviseletük részévé is vált.

A 16.-ik fejezetben

Kórah, a Jichár fia, aki Kehát fia, aki Lévi fia, összefogott Dátánnal és Abirámmal, Eliáb fiaival, meg Ónnal, Pelet fiával, aki Rúben fia volt, és fölkeltek Mózes ellen, kétszázötven emberrel Izráel fiai közül, akik a közösség vezető emberei, a gyülekezet képviselői, neves emberek voltak.

Ezek egybegyűltek Mózes és Áron ellen, és ezt mondták nekik: Elegünk van belőletek! Miért emelitek magatokat az ÚR gyülekezete fölé?! Hiszen az egész közösség a maga egészében szent, és közöttük van az ÚR!

Ezt hallva, Mózes arcra borult,

és így szólt Kórahhoz és egész csoportjához: Majd reggel tudtul adja az ÚR, hogy ki az övé, ki a szent, és ki közeledhet hozzá. Az közeledhet hozzá, akit kiválasztott.

Ezt tegyétek, Kórah és egész csoportja! Fogjátok a szenesserpenyőtöket, tegyetek bele tüzet, és rakjatok rá füstölőszert holnap az ÚR színe előtt. Az lesz a szent, akit kiválaszt az ÚR.

...

Ekkor hívatta Mózes Dátánt és Abirámot, Eliáb fiait. De azok ezt mondták: Nem megünk!

Nem elég, hogy elhoztál bennünket a tejjel és mézzel folyó földről, hogy megölj bennünket a pusztában, hanem még zsarnokoskodni is akarsz rajtunk?!

Éppen nem tejjel és mézzel folyó földre hoztál bennünket, és nem adtál nekünk sem mezőt, sem szőlőt örökségül. Vajon ki akarod szűrni ezeknek az embereknek a szemét?! Nem megyünk!

...

Akkor ezt mondta Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az ÚR küldött engem ezeknek a dolgoknak a véghezvitelére, és hogy nem magamtól cselekszem:

Ha úgy halnak meg ezek, ahogyan más ember hal meg, és ha az lesz a sorsuk, ami minden más embernek, akkor nem az ÚR küldött engem.

De ha az ÚR valami csodálatos dolgot visz véghez, és a föld megnyitja száját, és elnyeli őket mindenükkel együtt, és elevenen szállnak le a holtak hazájába, abból megtudjátok, hogy megutálták ezek az emberek az URat.

Alig mondta végig Mózes ezeket a szavakat, meghasadt azok alatt a föld.

Megnyitotta száját a föld, és elnyelte őket házuk népével együtt, a Kórahhoz tartozó összes embereket minden jószágukkal együtt.

Elevenen szálltak le a holtak hazájába mindenükkel együtt, és befödte őket a föld. Így veszték ki a gyülekezetből.

Az egész Izráel pedig, amely körülöttük volt, elfutott kiáltozásukra, mert ezt mondták: Még minket is elnyel a föld!

Ezután tűz jött ki az ÚRtól, és megemésztette azt a kétszázötven férfit, akik füstölőszerrel közeledtek hozzá.

Az ÚR így szólt Mózeshez:

Mondd meg Eleázárnak, Áron főpap fiának, hogy szedje ki a szenesserpényöket a tűzből, a tüzet pedig szórd széjjel, mert meg van szentelve.

Ezeknek a bűnös lelkeknek a szenesserpényőiből készítesek vékonyra vert lapokat az oltár beborítására, mivel az ÚR színe elé vitték őket, és ezért szentek. Legyenek jelül Izráel fiai számára.

Fogta azért Eleázár pap a rézserpényöket, amelyeket odavittek azok, akik elégték, és vékonyra verte azokat az oltár beborítására,

emlékeztetődül Izráel fiainak, hogy senki se merjen közeledni az ÚRhoz, aki illetéktelen, mert nem Áron utódai közül való, és mégis illatáldozatot akar bemutatni. Ne járjanak úgy, mint Kórah és csoportja, akiket előre figyelmeztetett Mózes által az ÚR.

Ezek a rézlapok állandó emlékeztetőként kerültek az oltárra, azért, hogy csak Áron leszármazottai lehetnek a papok, és senki más. Nem teheti meg senki, hogy azt mondja, én vagyok a te papod, mert én vagyok a lelki és a szent, és Isten nekem jelenti ki a dolgokat.

Az Újtestamentumban nem volt semmiféle papság, mert ezt Jézus Krisztus eltörölte, aki a mi főpapunkként előttünk lépett a mennyekbe, és rajta keresztül szabad utunk van Istenhez. Az efezusi gyülekezetet megdicsérte, és a pergamosziakat elmarasztalta, mert ők elfogadták a nikolaiták papi rendjét, amit Isten gyűlölt, mert Jézus már korábban eltörölte a papi rendeket a népek fölött, hisz általa mindenki egyformán közel került Istenhez.

Isten ugyanúgy meghallgatja a ti imáitokat és kiáltásaitokat, mint az enyémet. Én sem vagyok nálatok közelebb Istenhez, és nem is vagyok lelkebb nálatok, nem juthatok könnyebben az Ő színe elé, mint ti, mert nincsen semmiféle olyan kiváltságom, ami nektek ne lenne meg. Mi mindnyájan egyenlőek vagyunk Jézus Krisztusban, és egyenlő esélyünk van, hogy Isten elé járuljunk bármikor.

Szerintem nagyon veszélyes az egyházban bármiféle lelki rangsorolást felállítani. Veszélyes azt állítani, hogy én majd megtudom Istentől, hogy mit akar végezni az te életeddel kapcsolatban, csak bízzál bennem, és én majd eligazítlak mindennel kapcsolatban. Én is úgy érezném magam, mint Mózes, nem szeretnék ilyen hatalmas terheket cipelni, hogy másoknak megmondjam, mit kell tegyenek. Nem akarok uralkodni fölöttetek, mert én a szolgátok vagyok, Isten követe, aki kijelenti az Ő igazságát, szeretetét, és Igéjét számotokra. Csak azt mondhatom, hogy az Urat keressétek, és tőle kérjétek útmutatást, mert én tévedhetek, és akkor bajba kerülhetek.

Másnap így zúgolódott Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen: Ti öltétek meg az ÚR népét!

Amikor összegyűlt a közösség Mózes és Áron ellen, és a kijelentés sátra felé fordultak, hirtelen betakarta azt a felhő, és megjelent az ÚR dicsősége.

Mózes és Áron odament a kijelentés sátra elé.

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Húzódjatok félre ettől a közösségtől! Hadd semmisítsem meg őket egy pillanat alatt! Ők pedig arcra borultak.

Akkor ezt mondta Mózes Áronnak: Fogd a szenesserpenyőt, tégy bele tüzet az oltárról, rakj rá füstölőszert, vidd hamar a közösséghez, és végezz engesztelést értük, mert megharagudott az ÚR, és elkezdődött a csapás.

Fogta azért Áron a szenesserpenyőt, ahogyan Mózes meghagyta, és a gyülekezet közé futott, mert már meg is kezdődött a csapás a népen. Füstölőszert tett rá, és engesztelést végzett a népért.

Megállt a holtak és az élők között, és megszűnt a csapás.

Tizennégyezer-hétszázán haltak meg a csapás miatt, azokon kívül, akik a Kórah dolga miatt haltak meg.

Ekkor visszatért Áron Mózeshez, a kijelentés sátrának a bejáratához, és megszűnt a csapás.

...

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Szólj Izráel fiaihoz, és végy egy-egy vesszőt nagycsaládjaik minden vezető emberétől, összesen tizenkét vesszőt. Mindegyiknek a nevét írd föl a maga vesszejére.

Áron nevét a Lévi vesszejére írd, mert mindegyik vessző egy nagycsalád fejéé.

Azután tedd le azokat a kijelentés sátrában a bizonyság elé, ahol kijelentem magam nektek.

Annak a férfinak a vesszeje, akit kiválasztok, ki fog virágozni. Így csendesítem le Izráel fiainak a zúgolódását, akik zúgolódtak ellenetek.

Elmondta ezt Mózes Izráel fiainak, és minden vezető ember átadott neki egy-egy vesszőt. Nagycsaládonként egy vezetőre egy vessző jutott, összesen tizenkét vessző. Áron vesszeje is ott volt a vesszők között.

Mózes elhelyezte a vesszőket az ÚR színe elé, a bizonyság sátrában.

Amikor másnap Mózes bement a bizonyság sátrába, látta, hogy a Lévi házából való Áron vesszeje kivirágzott, bimbót fakasztott, virágot növelt, és mandulát érlelt.

Ekkor Mózes kihozott minden vesszőt az ÚR színe elől Izráel fiaihoz. Megnézték, és mindegyik elvitte a maga vesszejét.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Vidd vissza Áron vesszejét a bizonyság elé megőrzés végett, jelül a lázadóknak, és vess véget zúgolódásuknak, hogy ne haljanak meg.

Mózes egészen úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta neki az ÚR.

A 18.-ik fejezetben a 6.-ik vers:

Mert én választottam ki testvéreiteket, a lévítákat Izráel fiai közül ajándékul, mint az ÚR tulajdonait, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátra körül.

Isten elmondja, hogy mit kell adjanak az emberek a papoknak munkadíjként: tizedet mindenükből a templomnak, és ennek a tizednek a tizede lett a papé, aki szolgált, a többit pedig a lévíták között osztották el.

Azután ezt mondta az ÚR Áronnak: Földjükből nem kapsz örökséget, és nem lesz osztályrészed köztük. Én vagyok a te osztályrészed és örökséged Izráel fiai között.

A 19.-ik fejezetben

Ez a törvény rendelkezése, amelyet megparancsolt az ÚR: Mondd meg Izráel fiainak, hogy vigyenek neked egy hibátlan vörös tehenet, amelynek semmiféle fogyatkozása nincs, és még nem volt rajta iga.

Adjátok azt Eleázár papnak, és ő vitesse ki azt a táboron kívülre, és vágják le a jelenlétében.

Vegyen Eleázár pap vért az ujjával, és hintsen a vérből hétszer a kijelentés sátra elé.

Azután égessék el a tehenet a szeme láttára, a bőrét, a húsát és a véré a ganéjával együtt égessék el.

Vegyen a pap cédrusfát, izsópot és karmazsin fonalat, és dobja a tehené égő részei közé.

Azután mossa ki ruháját a pap, mosakodjék meg vízben, majd menjen be a táborba, de tisztátalan lesz a pap estig.

Mossa ki vízben a ruháját az is, aki elégette a tehenet, és mosakodjék meg vízben, de tisztátalan lesz estig.

Egy tiszta ember szedje össze a tehén hamvát, helyezze el a táboron kívül egy tiszta helyre, és legyen az Izráel fiai közösségéé, hogy vétektől megtisztító vizet készítsenek vele.

Vannak, akik ebben Jézus Krisztus áldozatával való párhuzamot vélnek felfedezni, amint az Ő Igéje éa a Lélek mos meg minket.

A 20.-ik fejezet:

Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. Ott halt meg Mirjám, és ott temették el.

De nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen.

A nép perelni kezdett Mózesrel és ezt mondták: Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az ÚR színe előtt!

Miért hoztátok el az ÚR gyülekezetét ebbe a pusztába? Azért, hogy itt haljunk meg állatainkkal együtt?!

Miért hoztátok el bennünket Egyiptomból, és miért vezettetek bennünket erre a rossz helyre, ahol nincs hely vetésre, és nincs füge, sem szőlő, sem gránátalma, még ivóvíz sincs?

Mózes és Áron pedig elment a gyülekezet elöl a kijelentés sátrának a bejáratához, és arcra borultak. Ekkor megjelent nekik az ÚR dicsősége.

És az ÚR így beszélt Mózeshez:

Vedd a botodat, és gyűjtsd össze a közösséget testvéreddel, Áronnal együtt, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet. Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak.

Mózes tehát elvette a botját az ÚR színe elöl a kapott parancs szerint.

Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából?

Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre sok víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem tartottatok szentnek Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok.

Ezek Meribá vizei, ahol perbe szálltak Izráel fiai az ÚRral, de ő megmutatta nekik, hogy szent.

Mózes Isten követeként állt a nép előtt. Egy korábbi esetben Isten azt mondta, hogy vegye a botját és üssön rá a kőre. De most pedig azt mondta, hogy menjen és szóljon a sziklához.

Az Újtestamentumból tudjuk, hogy ez a szikla Jézust jelképezi, aki azt mondta az asszonynak a kútnál, hogy *aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzó víz forrásává lesz benne.*

Krisztusra lesúlytottak azért, hogy az élet vize mindnyájunk számára elérhető legyen. De miután már egyszer lesúlytottak rá, nem volt szükség több Őreá mért csapásra. Mózes megtörte a párhuzamot, mert másodszor két alkalommal ráütött

a sziklára. De miután egyszer Krisztusra lesúlytottak, már csak egyszerűen szólani kell, mert Jézus azt mondta, hogy „jőjjetek hozzám, és igyatok...” Csak jönni kell és kérni, nem kell lesúlytani ismét, nem kell ismét keresztre feszíteni Őt. Egyszer elég volt! A víz folyik a sziklából, amelyre lesúlytottak, csak szólani, kérni kell, és megkapjuk.

Mózes haragjában megtöri ezt a jelképet. Isten kegyelmes volt, és a víz elkezdett folyni, de Mózesnek ezt mondta:

Mivel nem hittetek bennem, és nem tartottatok szentnek Izráel fiai előtt, azaz nem képviseltetek megfelelően az emberek előtt, ezért nem léphettek be az Igérte földjére. Isten nem volt haragos, a sziklára pedig nem kellett volna ráütni, csak szólani hozzá.

Mózes álma, életcélja szertefoszlott. Kemény büntetésnek látszik ez, amely alátámasztja, hogy Isten nagyon komolyan veszi, hogy milyen módon képviseljük Őt. Jézus azt mondta, hogy „ti vagytok az én tanubizonyságaim”. Vajon hogyan képviselem a világ előtt Jézus Krisztust? Mi lesz az emberek véleménye Krisztusról, amikor engem figyelnek? Vajon hűségesen képviselem-e Őt a világ előtt?

Mózes követeket küldött Kádésból Edóm királyához ezzel az üzenettel: Így szól testvéred, Izráel: Te tudsz mindarról a gyöttelemről, amely bennünket ért.

Az edómiak Ézsau leszármazottai voltak, így testvérek voltak.

Szeretnénk átvonulni országodon. Nem vonulunk át sem szántóföldön, sem szőlőn, még kútvizet sem iszunk. A király útján megyünk, nem térünk le sem jobbra, sem balra, amíg átvonulunk a területeden.

Edóm azonban ezt felelte neki: Nem vonulhatsz át itt, különben fegyverrel vonulok ki ellened.

Izráel fiai ezt mondták neki: Az országúton mennénk, és ha vizedet innánk, magunk és jószágaink, megadjuk az árát. Nincs másról szó, csak arról, hogy gyalogszerrel szeretnénk átvonulni.

De Edóm ezt felelte: Nem vonulhatsz át! Sőt kivonult ellene Edóm tekintélyes haddal és hatalmas erővel.

Edóm tehát nem engedte meg Izráelnek, hogy átvonuljon területén, ezért Izráelnek ki kellett kerülnie.

Azután elindultak Kádésból, és megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Hór-hegyhez.

Áron halálának leírása következik:

És ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak a Hór-hegynél, Edóm országának a határán:

Áron most elődei mellé kerül. Nem mehet be arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok, mivel fellázadtatok parancsom ellen Meribá vizeinél.

Vedd magadhoz Áront és a fiát, Eleázárt, és vidd fel őket a Hór-hegyre. Ott vesse le Áron a ruháit, te pedig öltöztess fel azokba a fiát, Eleázárt, mert Áron meghal ott, és eltemetik. Mózes úgy cselekedett, ahogyan az ÚR parancsolta. Fölmentek a Hór-hegyre az egész közösség szeme láttára, Mózes levettette Áronnal a ruháit, és felöltöztette azokba Eleázárt, a fiát. Áron meghalt ott a hegytetőn, Mózes és Eleázár pedig lement a hegyről. Amikor látta az egész közösség, hogy Áron elhunyt, siratta őt Izráel egész háza harminc napig.

Emlékezzünk, hogy ezek a dolgok a mi okulásunkra történtek, hogy megtanuljunk, hogy ne vágyakozzunk gonosz dolgok után. Izrael gyermekeinek történelmét azért őrizte meg Isten, hogy tanulhassuk meg belőle, hogy ne panaszkodjunk Isten ellen, ne vágyjunk gonoszságokra, ne álljunk meg, vagy ne bizonytalankodjunk akkor, amikor Isten azt mondja, hogy menjünk előre, és hogy ne forduljunk vissza hitetlenségünkben akkor, amikor Isten azt ígérte, hogy nekünk adja a bőség és gazdagság életét.

4 MÓZES 21-28. FEJEZET

Izrael gyermekei ekkor már kb. 39 éve vándoroltak a pusztában, és most az Igéret földje felé indulnak el: Mirjam, Áron és a legtöbben, akik Egyiptomból kijöttek már mind meghaltak. Emlékeztek arra, hogy Edómot körbe kellett járják, és most már az Igéret földjének keleti oldaláról közelítik meg azt: Galilea és a Golán fensík környékéről a Holt-tenger magasságában. Itt találkoznak majd a moábiakkal és a emóriakkal, akik Edómtól északra laktak.

Amikor meghallotta a kánaáni Arád királya, aki a Délvidéken lakott, hogy odaért Izráel az atárimi úton, megtámadta Izráelt, és foglyokat ejtett közülük.

Ekkor fogadalmat tett Izráel az ÚRnak, és ezt mondta: Ha egyszer kezembe adod ezt a népet, mindenestül kiirtom városait.

Az ÚR meghallotta Izráel szavát, kezébe adta ezeket a kánaániakat, és Izráel mindenestül kiirtotta őket és városaikat. Ezért nevezték el azt a helyet Hormának.

Majd elindultak a Hór-hegytől a Vörös-tenger felé, hogy megkerüljék Edóm országát. De útközben elfogyott a nép türelme,

Nehéz út lehetett, mert nagyon hosszan kellett megkerüljék Edómot.

és így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt.

Ismét elkezdtek Isten ellen panaszkodni. Minden élethelyzetben vannak olyan dolgok, ami ellen panaszkodni lehetne. Ugyanakkor, minden időben találhatsz olyan dolgokat az életedben, amelyekért hálás lehetsz. Vannak, akik minden helyzetben azt keresik, hogy miért panaszkodhassanak, és vannak olyanok, akik pedig azt keresik, hogy miért adhatnak hálát. Másszóval, egyesek az élet jó oldalát, mások pedig a rossz oldalát látják meg.

Egy idő után ez meghatározó jellemvonása lesz egy ember életének. Isten akarata az, hogy ez a jellemvonás a hálaadás legyen: „Adjatok hálát mindenben, mert ez az Isten akarata rátok nézve Jézus Krisztusban.” Isten azt akarja, hogy hálaadó életet éljél, és értékeld azt, amit Ő érted tett.

Valóban a manna egy idő után nagyon unalmassá válhatott, de ugyanakkor hihetetlenül egészséges és tápláló étel volt, hisz minden vitamin, ásványi só benne volt, amire szükségük volt. Kitűnő étel, az angyalok eledele volt a zsoltárok szerint, de az emberek mégis a panaszkodást választották a hálaadás helyett.

Ezért mérgeskígyókat küldött az ÚR a népre, és azok megmárták a népet, úgyhogy sok izráeli meghalt.

Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és ellened szóltunk.

Az emberek rájöttek, hogy bűnt követtek el, és megvallották vétkeiket. Ez nagyon fontos, mert a Biblia azt mondja, hogy „aki megpróbálja eltakarni a bűneit, az elbukik, de aki megvallja, annak megbocsájtatik.” Ha megpróbálsz eltakarni vagy letagadni, Isten nem tud segíteni rajtad, „de ha megvalljuk bűneinket, akkor hű és igaz Ő, hogy megbocsásson, és megtisztítson minden bűnünktől.”

Vannak esetek, amikor emberek megvallanak bűnöket, de nem teljes szívükből. A fáraó is azt mondta, hogy „vétkeztem az Úr ellen”, de aztán ismét visszatért, és elkövette ugyanazt a dolgot.

Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és ellened szóltunk. Imádkozz az ÚRhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért.

Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha föltekint arra.

Isten megadta a lehetőséget, hogy válasszanak az élet és a halál között. Az életben maradás egyszerű, mert csak rá kellett tekinteni az oszlopra tűzött rézkígyóra és meggyógyultak. Meghalni is nagyon egyszerű volt, csak annyit kell tenni, hogy ne nézzenek a rézkígyóra. Egyszer valaki megkérdezte, hogy mit kell teger ahhoz, hogy elvessek?” „Semmit, csak élj úgy, ahogy eddig, tedd azt, amit eddig, és el fogsz veszni.”

„Mit kell teger a szabadulásért, az üdvösségért?” „Csak annyit, hogy hitben tekints Jézus Krisztusra.” Az üdvösség nagyon egyszerű.

Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

Ezáltal Isten egy nagyon érdekes előképet mutatott be Jézus Krisztusról. A kígyó mindig a bűn jelképe, hisz a Sátán is kígyó formában jött el az Édenkertbe. A réz pedig az ítélet szimbóluma. Ők bevallották a bűneiket, és a póznára feltűzött réz azt jelentette, hogy a bűneik megítéltettek. Ha rátekintesz arra a helyre, ahol megítéltettek a bűneid, a rézkígyóra, akkor meggyógyulsz.

A rézkígyót hosszú időn keresztül megtartották, és később, Hezekiás király idejében, az emberek ezt a rézkígyót imádták, bálvánnyá változtatták és hozzá imádkoztak. Mire utal az, ha valaki egy bálványt kezd imádni?

Először is azt jelenti, hogy elvesztette kapcsolatát az Élő Istennel, és ezért szüksége van arra, hogy valami olyan dologra tekintsen, ami emlékezteti őt az Isten jelenlétére.

Másodszor pedig azt is jelenti, hogy vágyódom az után, amit elvesztettem: vágyom az Istennel való értelmes kapcsolatra, és ezért veszem körül magam mindenféle emlékeztetővel, amelyek Isten jelenlétére emlékeztethetnek.

Amikor Hezekiást királlyá választották, megfogta a rézkígyót, amelyet még Mózes idejében csináltak, és darabokra törte, mert az emberek előtte leborultak, és imádták azt.

Összetörte, és Nehustánnak nevezte, ami azt jelenti, hogy „réz darab”. Ez nem egy Isten, csak egy darab réz!

Tragikus dolog, ha az emberek egy épületet, vagy különböző dolgokat kezdenek imádni. Egyik gyülekezetünkben felújítási munkákat végeztünk, és úgy döntöttünk, hogy új pulpítust csinálhatunk. Jött egy asszony, és azt mondta: „Smith testvér, csak nem akarod lecserélni azt a pulpítust, hiszen ezt egy előző drága testvér csinálta, és olyan sok felkent prédikációt hallottunk már onnan, hogy szörnyű lenne, ha ezt a pulpítust lecserélnénk!”

Az emberek azért ragaszkodnak a dolgokhoz, mert elvesztették az Élő Isten jelenlétének tudatát az életünkben. Az a pulpitus és az egész környezete csúnya volt, és szerettük volna az egészet felújítani. Végül készítettem egy új pulpítust a régi köré, de amikor a hölgy meglátta, majdnem szívrohamot kapott. Odarohant hozzám, a szemei villogtak, és elkezdett kiabálni. Én gyorsan odavontam őt a pulpitus másik feléhez, megmutattam neki, a régi, csúnya pulpítust, és ő megnyugodott. De az is csak egy nehustán volt, csak egy fadarab. Nincs benne semmi szentség, csak egy csúnya, régi bútordarab.

Az emberek buta dolgokhoz ragaszkodnak: itt fogadtam be Jézust, nem lehet megváltoztatni az az épületet. Amikor még a kisebb épületünkben voltunk, és kezdtük már kinőni, akkor egy nagy cirkuszi sátrat állítottuk fel, és amikor az emberek meglátták, azt mondták, hogy „remélem, nem fogjuk elveszíteni ezt a jóleső melegséget, amikor a sátorba költözünk.” Két év múlva felépült az új épület, és ekkor pedig azt kezdték mondogatni: „remélem, hogy nem veszítjük el ezt a sátori jóleső meleg érzést, amikor beköltözünk az épületbe”.

Úgy mondták mindezt, mintha egy épület, vagy a sátor adná az érzéseket. A jóleső melegség Jézus Krisztus szeretetéből ered, amely dolgozik a szívünkben és az életünkben. Találkozhatunk a füves parkban, vagy a tengerparton, akárhol, és a jóleső meleg érzés ott lesz, mert az érzés nem az épületben, a bútortatban, hanem Isten gyermekeinek szívében van. Szomorú, amikor az emberek elveszítik Isten tudatosságukat, vagy azt egy hellyel, egy épülettel, egy tárggyal vagy egy rézkígyóval teszik egyenlővé.

Hezekiás nagyon bölcsen cselekedett, amikor összetörte a rézkígyót. A milánói Szent András katedrálisban meg lehet tekinteni az összeragasztott rézkígyót, és az emberek továbbra is odamennek imádkozni, csókolgatják az üvegkeretet,

amely körbeveszi. Az általuk elmondott történet szerint valaki összeszedte a rézkígyó darabjait, és miután összeragasztották, kiállították ide. Nehustán!

Jézus az Újtestamentumban beszél a póznára erősített rézkígyó valódi jelentéséről.

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere.

Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.”

Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”

Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhében és megszülethetik ismét?”

Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.

Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.

A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”

Nikodémus megkérdezte tőle: „Hogyan történhet meg mindez?”

...

Mert nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia.

És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie,

hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.

Azáltal, hogy Jézus Krisztus keresztyére tekintünk, és meglátjuk, hogy ott Isten megítélte a bűnünket, és Jézus elhordozta a bűnünk ítéletét, mert Isten mindnyájunk bűnét Őrá vetette, és a kereszten Isten megítélte a világ bűneit. Mi mindnyájan a bűn miatt halunk meg, és ahhoz, hogy élhessünk, csak egyetlen dogot kell tegyünk: Jézus Krisztus keresztyére kell tekintsünk, ahol megláthatjuk, hogy Isten megítélte a bűneinket, és hinnünk kell Őbenne.

A pusztai rézkígyó pedig a bűn kereszten való megítélésére mutatott előre.

A 14.-ik vers:

Ezért van szó az ÚR harcainak könyvében Váhébról Szúfában, a völgyekről, az Arnónról,

Ez a könyv bizonyára elveszett, de nagyon érdekes, hogy az Úrnak harcai voltak.

a völgyek lejtőiről, amelyek Ár városa felé húzódnak, és eléri Móáb határát.

Onnan Beérbe mentek. Ott van az a kút, amelynél ezt mondta az ÚR Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, mert vizet adok neki.

Ekkor énekelte Izráel ezt a dalt: Buzogj föl, kút, zengjétek dalát!

Kút, fejedelmek ásták, nép vezérei vájták kormánypálcájukkal, vezérbotjaikkal, puszta ajándékát.

Mattánából Nahaliélba mentek, Nahaliélból pedig Bámótbá.

Bámótból Gajba mentek, amely Móáb mezején van a Piszga csúcsánál, mely a sivatagra néz.

Ekkor követeket küldött Izráel Szíhónhoz, az emóriak királyához, ezzel az üzenettel:

Szeretnék átvonulni országodon! Nem térünk le sem szántóföldre, sem szőlőbe, kútvizet sem iszunk. A király útján megyünk, amíg átvonulunk területeden.

De nem engedte meg Szíhón Izráelnek, hogy átvonuljon területén, hanem összegyűjtötte Szíhón egész hadinépét, kivonult Izráel ellen a pusztába, és Jahacba érve megütközött Izráellel.

De Izráel kardélre hányta őket, és birtokba vette az országot az Arnóntól a Jabbókig, az ammóni határig, mert meg volt erősítve az ammóniak határa.

Ez a terület a Galileai-tengertől keletre, Moábtól északra volt, a Jabbók pedig galileának a déli határán lép be az ország területére. A mai térképen ez a Golán-fennsík Izraeli része. Ez később Ruben és Gád törzsének területe lesz, a Jordán keleti felén.

Elfoglalta Izráel mindazokat a városokat, és letelepedett Izráel az emóriak városaiban, Hesbónban is, meg a hozzá tartozó falvakban.

...

Azután megfordultak, és Básán felé vonultak. De kivonult ellenük Óg, Básán királya egész hadinépével, hogy megütközzék velük Edreiben.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Ne félj tőle, mert kezedbe adom őt egész hadinépével és országával együtt. Úgy bánj el vele, ahogyan elbántál Szíhónnal, az emóriak királyával, aki Hesbónban lakott.

És úgy megverték őt fiaival és egész hadinépével együtt, hogy senki sem tudott elmenekülni közülük. Az országot pedig birtokba vették.

Azután elindultak Izráel fiai, és tábort ütöttek Móáb síkságán, a Jordánon túl, Jerikóval szemben.

Bálák, Cippór fia látta mindazt, amit Izráel véghezvitt az emóriakkal.

Móáb nagyon megrémült a néptől, mert sokan voltak, és megrettent Móáb Izráel fiaitól.

Ezért ezt mondta Móáb népe Midján véneinek: Ez a tömeg úgy leleget körülöttünk mindent, ahogyan a marha leleget a zöld mezőt. Abban az időben Bálák, Cippór fia volt Móáb királya.

Követeket küldött Bálámhoz, Beór fiához az Eufrátesz mellett levő Petórba, honfitársainak a földjére, hogy hívják meg és ezt mondják neki: Íme egy nép jött ki Egyiptomból, és már ellepte a föld színét, és velem szemben telepedett le.

Ezért jöjj el, átkozd meg ezt a népet, mert erősebb nálam. Talán akkor meg tudom verni, és kiűzöm az országból. Jól tudom, hogy akit te megáldasz, áldott lesz, és akit te megátkozol, átkozott lesz.

Elmentek tehát Móáb és Midján vénei, és náluk volt a varázslás díja. Megérkezve Bálámhoz, elmondták neki Bálák üzenetét.

Ő ezt felelte nekik: Maradjatok itt éjszakára, és én beszámolok nektek arról, hogy mit mondott nekem az ÚR. Móáb vezető emberei ott maradtak Bálámnál.

Isten pedig eljött Bálámhoz, és ezt mondta: Miféle férfiak vannak nálad?

Bálám ezt felelte Istennek: Bálák, Cippór fia, Móáb királya ezt üzenete nekem:

Egy nép jött ki Egyiptomból, és ellepte a föld színét. Jöjj tehát és rontsd meg azt, talán akkor meg tudok vele küzdeni, és ki tudom űzni.

De Isten ezt mondta Bálámnak: Ne menj el velük, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az.

Ez volt Isten egyértelmű egyenes válasza.

Bálám nagyon érdekes, hogy figura. Egyértelműen az derül ki, hogy Isten prófétája volt, annak ellenére, hogy nem izraeli volt. De Isten valóban szólt hozzá, és az Ószövetség legfigyelemreméltóbb próféciai közül több is Bálámon keresztül hangzott el. Ki volt ő? Hogyan tudott ilyen különleges módon kapcsolódni Istenhez? Nem tudom.

Úgy tűnik, hogy szokása és ereje volt, hogy megátkozza az embereket, népeket, és a király is ezt kérte tőle. A király ajándékot küldött a prófétának, hogy átkozza meg az izraelieket. Az Úr pedig azt mondta Bálámnak, hogy ne átkozza meg őket.

Fölkelt tehát Bálám reggel, és ezt mondta Bálák vezető embereinek: Menjete vissza országotokba, mert nem engedi meg az ÚR, hogy veletek menjek.

Móáb vezető emberei fölkeltek, visszamentek Bálákhoz és azt mondták: Nem jött el velünk Bálám.

Akkor még több és azoknál tekintélyesebb vezető embert küldött Bálák.

Ezek megérkeztek Bálámhoz, és ezt mondták neki: Így szól Bálák, Cippór fia: Ne vonakodj eljönni hozzám!

Igen gazdagon megjutalmazlak, és megteszek mindent, amit mondasz nekem. Csak jöjj el és rontsd meg ezt a népet.

De Bálám ezt felelte Bálák szolgálóinak: Ha nekem adja Bálák a házat tele ezüsttel és arannyal, akkor sem szeghetem meg Istenemnek, az ÚRnak a parancsát, és nem tehetek ellene egyáltalán semmit.

De azért maradjatok csak itt ti is ezen az éjszakán, hogy megtudjam, akar-e még valamit beszélni az ÚR?

El tudom képzelni, hogy ezen az éjszakán Bálám nagyon kérlelte az Urat, mert nagy jutalmakat látott a szeme előtt. Azért gondolom ezt, mert az Úr engedélyt adott neki arra, hogy elmenjen, de mégis, amikor elment, akkor az nem Isten akarata volt.

Azt hiszem, hogy mi magunk is beléphetünk arra a szürke területre, amit Isten beleegyező akaratának neveznék: Isten megengedi hogy ezt tedd, de nem ez az Ő elsőszámú akarata számodra. Szerintem bárki megtalálhatja Isten közvetlen akaratát az életére vonatkozóan, de ezen kívül van egy olyan terület is, amelyre Isten engedélyt ad, de nem az az Ő közvetlen akarata, nem örül annyira annak, ha azt választod.

Mivel azonban kitarottál, imádkoztál, kérlelted, erőlködtél, ezért egyszer csak azt mondja, hogy jól van, nem bánom, legyen, ahogy akarsz. Ez így van a gyerekekkel is gyakran, hogy nem akarsz megengedni nekik valamit, de addig nyugtatnak és kérlelnek, hogy végül beadod a derekad, mert már elegend van abból, hogy a panaszukat halgasd.

Isten eljött Bálámhoz éjjel, és ezt mondta neki: Ha azért jöttek ezek a férfiak, hogy elhívjanak téged, kelj föl, menj el velük, de csak azt tedd, amit én parancsolok neked.

Fölkelt tehát Bálám reggel, megnyergelte a szamarát és elment Móáb vezető embereivel.

Isten azonban haragra gerjedt, amikor elment Bálám.

Először megmondta Isten neki, hogy mi a közvetlen akarata: „Ne menj el velük!” De ő egy olyan területre került, amit ugyan megengedett végül Isten, de megharagudott rá azért, hogy ezt választotta, mert elhagyta Isten akaratának középpontját. Ezért aztán mindenféle bajba keveredett.

Ezért odaállt az ÚR angyala az útra, hogy feltartóztassa. Ő a szamarán ügetett, és vele volt két szolgája is.

De a szamár meglátta az ÚR angyalát, ahogyan ott állt az úton kivont karddal a kezében, és letért a szamár az útról, és a mezőre ment. Bálám ütni kezdte a szamarát, hogy visszaterelje az útra.

Azután odaállt az ÚR angyala a szőlők között egy mély útra, ahol innen is, onnan is fal volt.

Amikor meglátta a szamár az ÚR angyalát, odalapult a kőfalhoz, és Bálám lábát is a falhoz lapította. Ekkor újból megverte.

Az ÚR angyala továbbment, és ismét megállt egy szoros helyen, ahol nem lehetett kitérni sem jobbra, sem balra.

Amikor meglátta a szamár az ÚR angyalát, lefeküdt Bálám alatt. Ekkor haragra gerjedt Bálám, és ütni kezdte botjával a szamarát.

De az ÚR beszédre nyitotta a szamár száját

Számomra nagyon érdekes, hogy egyes emberek milyen nagyon büszkék arra, hogy Isten rajtuk keresztül beszélt. Mintha valami nagyon különlegesek lennének. Látszik, hogy Isten még ma is beszél „szamarakon” keresztül.

*De az ÚR beszédre nyitotta a szamár száját, és az így szólt Bálámhoz: Mit vétettem ellened, hogy már harmadszor versz meg engem?
Bálám így felelt a szamárnak: Mert csúfot űztél belőlem. Lenne csak kard a kezemben, meg is ölnék!*

Tényleg haragos lehetett, mert visszabeszélt a szamárnak anélkül, hogy elcsodálkozott volna, hogy a szamár megszólalt. Hihetetlen, hogy mennyire nem vagyunk beszámíthatóak, amikor kiesünk Isten akaratának környezetéből. Egész életünk kifordulhat a normálisból.

*A szamár ezt mondta Bálámnak: A te szamarad vagyok. Rajtam jársz régtől fogva mindmáig. Szoktam-e ilyet tenni veled? Bálám azt felelte: Nem.
Ekkor az ÚR megnyitotta Bálám szemét, aki meglátta az ÚR angyalát, amint ott áll az úton kivont karddal a kezében. Bálám meghajolt, és arcra borult.
Az ÚR angyala ezt mondta neki: Miért verted meg a szamaradat már háromszor? Azért jöttem, hogy feltartóztassalak, mert szerintem veszedelmes ez az út.
A szamár látott engem, azért tért ki előlem háromszor is. Ha nem tért volna ki előlem, téged meg is öltelek volna, azt pedig életben hagytam volna.
Bálám így felelt az ÚR angyalának: Vétkeztem, nem tudtam, hogy te állsz velem szemben az úton. De ha nem tetszik neked, inkább visszatérek.
De az ÚR angyala ezt felelte Bálámnak: Menj el ezekkel a férfiakkal, de csak azt mondd, amit én mondok neked. Bálám tehát elment Bálák vezető embereivel.
Amikor meghallotta Bálák, hogy jön Bálám, kiment eléje Ír-Móábig, amely az Arnón határvonalánál van, a határ legszélén.
Ezt mondta Bálák Bálámnak: Már többször is hívattalak téged, miért nem akartál jönni? Azt hitted, hogy nem tudlak megjutalmazni?
De Bálám ezt felelte Báláknak: Látod, hogy eljöttem hozzád! De nem szólhatok magamtól semmit, csak azt mondhatom, amit az Isten ad a számba.
Ezután továbbment Bálám Bálákkal, és megérkeztek Kirjat-Húcótbá.
Ott marhákat és juhokat vágatott Bálák, és küldött belőle Bálámnak és a vezető embereknek is.
Reggel aztán magával vitte Bálák Bálámot, fölvezette Baal magaslatára, ahonnan láthatta Izráel népének egy részét.*

*Akkor ezt mondta Bálám Báláknak: Építs itt hét oltárt, és készíts ide hét bikát és hét kost.
Úgy cselekedett Bálák, ahogyan Bálám meghagyta. Azután Bálák és Bálám bikát és kost áldozott az oltárokon.
Majd ezt mondta Bálám Báláknak: Állj oda az égőáldozatod mellé, én pedig elmegyek. Talán lesz találkozásom az ÚRral, és amit majd láttat velem, azt elmondom neked. És fölment a hegytetőre.
Isten találkozott Bálámmal, aki ezt mondta neki: Hét oltárt állítottam fel, és bikát meg kost áldoztam mindegyik oltáron.
Az ÚR pedig Bálám szájába adta igéjét, és azt mondta: Térj vissza Bálákhoz, és eszerint beszélj.*

Amikor visszatért hozzá, ő még ott állt az égőáldozat mellett, Móáb valamennyi vezető emberével együtt.

Bálám példabeszédbe kezdett és ezt mondta: Arámból hozatott ide Bálák, Kelet hegyeiről Móáb királya: Jöjj, átkozd meg Jákóbot, jöjj, kárhoztasd Izráelt!

Hogy ronthatnám meg, kit Isten nem ront meg? Hogy kárhoztatnám, kit az ÚR nem kárhoztat?

Jól látom őt a sziklacsúcsról, szemlélem a halmokról. E nép egyedül fog lakni, nem számítja magát a nemzetek közé.

Ki számolhatja meg Jákóbot - száma mint a por - és Izráelnek csak a negyedét is? Bár úgy halnék meg, mint ez igazak, s lenne végem olyan, mint az övék!

Akkor ezt mondta Bálák Bálámnak: Mit tettél velem?! Elhoztalak ellenségeim megrontására, te pedig megáldottad őket!

De ő ezt felelte: Nekem vigyáznom kell, hogy csak azt mondjam, amit az ÚR ad a számba.

Nagyon érdekes a prófécianak ez a része: *Bár úgy halnék meg, mint ez igazak, s lenne végem olyan, mint az övék!*

Érdekes, hogy hányan szeretnének úgy meghalni, mint az igazak, de nem akarnak úgy élni, mint ők. Azt gondolják a kereszténységről, hogy jó meghalni keresztényként, de arra nem gondolnak, hogy keresztényként élni is nagyszerű. De ha igazként akarsz meghalni, akkor igazként is kell élni!

Akkor ezt mondta neki Bálák: Jöjj velem egy másik helyre, ahonnan láthatod azt a népet. De csak a szélét láthatod, az egészet nem látod. Onnan rontsd meg őket!

Magával vitte a Cófim mezejére, a Piszga csúcsára. Épített ott hét oltárt, és mindegyik oltáron bikát és kost áldozott.

Majd ezt mondta Báláknak: Állj ide égőáldozatod mellé, én pedig amott szeretnék találkozni Istennel.

Az ÚR találkozott Bálámmal, igéjét adta a szájába, és ezt mondta: Térj vissza Bálákhoz, és eszerint beszélj.

Amikor visszament hozzá, még ott állt égőáldozata mellett Móáb vezető embereivel együtt. Bálák ezt kérdezte tőle: Mit mondott az ÚR?

Ő pedig példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Hallgass csak rám, Bálák, figyelj ide, Cippór fia!

Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?

Ez egy nagyon érdekes vers, főleg úgy, hogyha a szövegkörnyezetét is figyelembe vesszük. Mi a szövegkörnyezet? Hogy Isten áldást mondott Izrael népére. De Bálák pedig azt akarja, hogy megátkozza azokat, akiket Isten megáldott. De *nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?*

JAVITVA 45:47

Isten nem változik! Ha megígérte, hogy meg fog áldani, akkor biztos, hogy áldásban lesz részed – ez a szövegkörnyezet. Ez egy nagyon fontos ígérés, amely Isten természetéről, jelleméről szól. Az Ószövetségben van néhány ige, amelyek alapján azt a következtetést vonhatnánk le, hogy Isten megváltoztatta a véleményét egy bizonyos helyzetben. De *nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánná.*

Isten célja nem változik, hanem biztosan mindig ugyanaz marad. De vannak olyan helyzetek, amikor úgy tűnik, hogy megváltozik. Isten azt mondta Jónásnak, hogy menjen Ninivébe és figyelmeztesse őket, hogy negyven napon belül elpusztítja őket. Jónás elment, prédikált nekik, ők megtértek porban és hamuban, és Isten elhalasztotta az ítéletet. Ha nem tértek volna meg a bűneikből, akkor Ő elpusztította volna őket negyven nap alatt, de a megtérés miatt meghosszabbította az idejüket. Ő már előre tudta, hogy ezt fogja tenni.

Számunkra nagyon nehéz Istenhez hasonlóan gondolkodni. Ma megnéztem egy focimeccset felvételről, és már előre tudtam, hogy mi lesz az eredmény, de nem tudtam végignézni, mert unalmas volt, hisz tudtam a végeredményt. A tegnap élőben ez nagyon izgalmas volt, de ma már nem, mert ez ismétlés volt, és tudtam, hogy mi fog történni. Az ellenfél csapata büntetőt kapott, de nem jöttem izgalomba, mert úgyis tudtam, hogy nem fogják berúgni. Nem jöttem izgalomba, nem rágtam le a körmömet.

Isten is így nézi a mi életünket. A zsoltárok szerint az életünk egy olyan mese, amelyet már előre elmondtak. Isten már az elejétől fogva tudja a végét, ezért ő úgy néz ránk, hogy előre tudja minden lépésem eredményét. Sokszor az én nézőpontomból úgy tűnik, hogy Ő megváltoztatta a véleményét, de ez nem így van: már az elejétől fogva tudta, hogy így lesz. Csak az én hozzáállásom változott a dologgal kapcsolatban.

Amikor azt olvassuk, hogy „Isten megbánta, hogy teremtette az embert”, csak azt jelenti, hogy emberi nyelven nehéz kifejezni az Isten cselekedeteit és gondolatait, mert Isten egy olyan dimenzióban lakozik, amely teljesen független a mi idő- és térzónánktól. Ezért még szavakat sem tudunk találni az Ő cselekedeteinek és gondolatainak leírására. Ha Ő Isten, akkor Ő nem változhat.

*Áldásra kaptam parancsot, s ha ő áld, meg nem másíthatom.
Nem lát bajt Jákóbban, nem lát nyomorúságot Izráelben.*

Miről van itt szó? Hisz csak két hónappal ezelőtt kellett rájuk küldje a mérgeeskígyókat, mert annyira panaszkodtak ellene! Hát nem nagyszerű ez Istentől, hogy „nem lát bajt Jákóbban”? Nem azért, mert nem volt semmi hiba Jákóbban, hanem azért, mert Isten úgy döntött, hogy nem a hibát nézi. Erről szólt Dávid is, amikor ezt mondta: „Boldog az az ember, akinek az Isten nem tulajdonít bünt!”

Sok ember Istenről úgy gondolkodik, mintha Téalapó volna, aki listát készít a rosszaságainkról, majd akinek nincs semmi a rövásán, azt megáldja. De Istennek semmiféle gonoszsági listája sincs velem kapcsolatban, mert ezt a listát elpusztították. Ezért mondta Ő, hogy nem lát semmi bajt Jákóbban. Ez Isten dicsőséges kegyelme, mert a bűn ott volt, de Isten úgy döntött, hogy nem azt nézi, ugyanúgy, ahogy azok bűnét sem nézi, akik hisznek és bíznak Jézus Krisztusban, az Ő fiában.

*Vele van Istene, az ÚR, királynak szóló ujjongás hangzik benne.
Isten hozta ki őket Egyiptomból, olyan az ereje, mint a bölény szarva.
Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az igézet Izráelen. Idejében megmondják Jákóbnak, Izráelnek, hogy mit tesz az Isten.*

Nagyon szeretem, amikor az emberek azt mondják, hogy: lám, mit tett az Isten! Ez a nagyszerű a Calvary-val kapcsolatban is: az emberek nem tudják megmondani, hogy mitől ilyen sikeres ez a hely. Isten úgy döntött, hogy egy senkit fog használni, és egy csapat senkit használt arra, hogy egy nagyszerű munkát végezzen. A zsenik és a tudósok jönnek és megpróbálják elemezni, hogy hogyan és miért történnek ezek a csodák, de aztán fejcsóválva kell elmenjenek, mert nem tudnak rájönni, hogy mi okozza a sikert.

A prédikátorok jönnek és azza távoznak, hogy „én sokkal jobban tudok prédikálni, sokkal jobban nézek ki, mint ez az ember, vajon én miért nem vagyok ilyen sikeres”. Nem tudnak rájönni, mert itt csak arról szólhatunk, hogy mit tett az Isten, és ismét a világ ostobáit használta arra, hogy a bölcséket megszégyenítse. Olyan munkát végez, amelyért csak egyedül Ő kaphatja a hálaadást és a dicsőséget, senki más. Mit tett az Isten...!

Érdekes vers ez is, hogy *nem fog a varázslás Jákóbon, sem az igézet Izráelen*. Szeretném, ha tudnátok, hogy Isten gyermekeként semmiféle igézetnek, varázslásnak, vagy bármi hasonlónak nem lehet hatása rajtatok. Gyakran az emberek aggódnak, mert vannak olyanak, akiknek hatalmas pszichés erejük van, amely segítségével meg tudják hajlítani még a szöveget is, és megátkozzák az embereket.

Tudnunk kell, hogy az Irások szerint Ézsaiás az 54.-ik fejezetben ezt mondja: *Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak, meghazudtolsz minden nyelvet, mely törvénykezni mer veled. Ez az öröksége az ÚR szolgáinak...* Mi az örökségünk? Hogy semmiféle fegyver nem talál el, semmiféle varázslás nem fog rajtatok, mert Isten gyermekei vagytok, és Ő úgy döntött, hogy meg fog áldani. Ezt nem lehet megmásítani, megváltoztatni semmiféle átokkal. Bálám is felismerte ezt.

Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az igézet Izráelen. Idejében megmondják Jákóbnak, Izráelnek, hogy mit tesz az Isten.

Ez a nép mint nőstényoroszlán kel föl s mint hímoroszlán emelkedik föl, nem fekszik le, míg prédát nem eszik, és elejtettek vérét nem issza.

Akkor Bálák ezt mondta Bálámnak: Ha már nem tudod megrontani, legalább ne áldd meg!

De Bálám ezt felelte Báláknak: Megmondtam már neked, hogy csak azt fogom tenni, amit az ÚR meghagy!

Akkor Bálák ezt mondta Bálámnak: Jöjj, elviszlek egy másik helyre! Talán jónak látja Isten, hogy onnan rontsd meg Izráelt.

Bálák tehát magával vitte Bálámot a Peór csúcsára, amely a síkságra néz.

Ott ezt mondta Bálám Báláknak: Építs itt hét oltárt, és készíts ide hét bikát meg hét kost.

Bálák megtette, amit Bálám mondott, és mindegyik oltáron bikát és kost áldozott. Amikor Bálám látta, hogy az tetszik az ÚRnak, ha megáldja Izráelt, nem folyamodott többé varázsláshoz, mint azelőtt. A puszta felé fordította arcát, és fölemelte Bálám a tekintetét. Amint meglátta Izráelt törzsenként sátorozni, rászállt az Isten Lelke,

példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Így szól Bálám, Beór fia, így szól az a férfi, kinek megnyílt a szeme,

így szól, aki hallja Isten mondásait, aki látja a Mindenhatótól kapott látomást leborulva, de nyitott szemekkel:

Mily szépek a te sátraid, Jákób, hajlékaid, ó Izráel!

Mint hosszan húzódó völgyek, mint folyó mentén a kertek, mint az ÚR ültette aloék, mint víz mentén a cédrusok.

Kicsordul a víz vedreiből, vetése bő vizeknél van. Királya hatalmasabb Agágnál, és fölemelkedik királysága.

Isten hozta ki Egyiptomból, olyan az ereje mint a bivaly szarva. Nemzeteket emészt, akik szorongatják, szétmorzsolja csontjaikat, összetöri nyilaikat.

Hever, fekszik, mint a hímoroszlán, és mint nőstényoroszlán, ki meri fölkelteni? Áldott, aki téged áld, átkozott, aki téged átkoz!

Ekkor haragra gerjedt Bálák Bálám ellen, összezsápta a kezét, és ezt mondta Bálák Bálámnak: Idehívattalak ellenségeim megrontására, te pedig megáldottad már háromszor is!

Most azért takarodj a hazádba! Azt ígértem, hogy gazdagon megjutalmazlak, de most az ÚR megfosztott téged a jutalomtól.

Tudjátok, hogy van olyan tisztesség, amelytől legjobb, ha távol tart titeket az Úr. Az igazságtalanság jutalmi ezek.

Bálám ezt felelte Báláknak: Megmondtam már követeidnek is, akiket hozzám küldtél,

hogy ha nekem adja Bálák a házát tele ezüsttel és arannyal, akkor sem szeghetem meg az ÚR parancsát, és nem teszek magamtól sem jót, sem rosszat. Csak azt mondom, amit az ÚR meghagy.

De most, amikor elmegyek népemhez, jöjj, föltárom még előtted, hogy mit fog tenni ez a nép a te népeddel a messze jövőben.

Itt egy nagyszerű prófécia következik Jézus Krisztussal kapcsolatban:

Így szól, aki hallja Isten mondásait, aki ismeri a Felségestől jövő ismeretét, aki látja a Mindenhatótól kapott látomást leborulva, de nyitott szemekkel:

Látom őt, de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákóbból, királyi pálca támad Izráelből. Bezúzza Móáb halántékát és Sét összes fiainak a koponyáját.

Birtokába kerül Edóm, birtokába kerül ellensége, Széír, mert hatalmasan cselekszik Izráel.

Eltapossa Jákób, még a városból menekülőket is elpusztítja.

Amikor meglátta Amálékot, példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Népek eleje Amálék, mégis pusztulás a vége.

Amálék mindig a testet jelképezi a Bibliában. És Isten szava a testi élethez: el fog pusztulni mindörökké.

Isten arra utasította Saul, hogy pusztítsa el az utolsó szálig az amálékiakat. Ez Isten folyamatos üzenete a ti testi vágyaitokkal kapcsolatban is: pusztítsátok el az utolsó cseppig, mert ha ti nem pusztítjátok el, akkor az fog elpusztítani titeket. Pál azt mondta, hogy *ha a Lélek által megölitek a test cselekedeteit, élni fogtok.*

Amikor meglátta a kénieket, példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Szilárd a te lakóhelyed, sziklára van rakva fészked.

Mégis megsemmisül Kain, amikor fogságba viszi Assúr.

Megint példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Ó jaj, ki élhet tovább, mint ahogy Isten megszabta?!

Hajók jönnek Kittim partjairól, megalázzák Assúrt, megalázzák Ébert, míg el nem pusztul az is.

Azután felkelt Bálám, elment és visszatért hazájába. Bálák is elment útjára.

Most azt gondolhatjuk, hogy milyen jó ember volt Bálám, pedig sajnos ez nem így van. Bálám azt mondta, hogy *Látom őt, de nem most, szemlélem, de nem közel.* Szerintem mégsem fog részese lenni Isten országának, annak ellenére, hogy valóban Isten prófétája volt, mert megengedte, hogy a kapzsiság urrá legyen a szívében.

A király felajánlotta a jutalmakat, Bálám pedig gonosz tanácsokat adott a királynak. A 4Mózes 31-ben azt olvashatjuk a 16.-ik versben, hogy *Hiszen űk csábították hitszegésre az ÚR ellen Izráel fiait Bálám tanácsa szerint Peór kedvéért!*

És mindjárt meg is láthatjuk a következő fejezetben, hogy mi történt Peórbán Bálám tanácsa következtében, azért, hogy megkaphassa a király által ígért jutalmakat.

Júdás könyvének fő üzenete, hogy tartsuk meg magunkat Isten szeretetében, és három példát olvashatunk azokra, akik nem tartották meg magukat az Ő szeretetében: Korah, Kain és Bálám. Bálámról ezt olvashatjuk: *pénzért Bálám tévelygésére adták a fejüket, másszóval megvesztegették Bálámot.*

A Jelenések könyvének második fejezetében az Úr a pergamoszi gyülekezethez szól:

De egy kevés panasgom van ellened; mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanítását tartják, aki arra tanította Bálákat, hogy törbe csalja Izráel fiait, hogy bálványáldozati húst egyenek és paráználkodjanak.

Bálám tanítása bálványimádás és lelki paráznaság volt, amire Bálám Bálákat ösztönözte. A szövegből azonnal nem olvashatjuk ezt ki, de a többi Bálámra vonatkozó ígét tanulmányozva megértjük a következő fejezetet.

Péter második levelében, a 2:15-ben említi Bálámot. A hamis prófétákról beszél:
Ezek gyönyörűségnek tartják a naponkénti dőzsölést: szennyfoltok és szégyenfoltok ők, akik álnokságaikban tobzódnak, amikor együtt lakmároznak veletek.

Szemük parázna vággyal van tele, és telhetetlenek a bűnben, elcsábítják az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a kapzsiságban, átok gyermekei.

Ezek elhagyták az egyenes utat, eltévelyedtek, és követték Bálámnak, Beór fiának útját, aki a gonoszság bérét szerette.

Minden vallásos rendszer, vagy minden olyan „próféta”, aki pénzt akar tőletek kicsikarni, mindig hamis. Könnyen fel lehet ismerni, mert hamis szavakat használnak fel arra, hogy ti őket támogassátok. A Biblia ezeket hamis prófétáknak hívja, mert ezek hamis szavakat használnak, de közben nem is gondolnak a szavak értelmére, csak a pénzünkre.

Péter figyelmeztet, hogy ezek a hamis próféták a gonoszság bérét szeretik, hogy saját gazdagságukat növeljék. Bálám a következő tanácsot adta Báláknak: „Látod, hogy Isten nem engedi, hogy megátkozzam Izraelt, de tudd meg, hogy az ő erejük abban áll, hogy egy Istent imádnak, és ezért Isten megáldja őket, mert az Ő népe. De ez az Isten nagyon féltékeny, és ha ezek el kezdenek más isteneket imádni, akkor Ő haragra fog gerjedni ellenük, és Ő maga fogja elpusztítani a népet.

Ezért vegyél néhány gyönyörű lányt a néped közül, küldd le őket a fiatal izraeli fiúkhoz, és ezek majd elcsábítják őket paráznaságra. Amikor jól elcsábulnak, akkor a lányok hozzák a kis istenkéiket és mutassák meg nekik, hogy miként szokták őket imádni.”

Ezek szexuális aktus során imádták ezeket. Sok ókori nép szexuális aktus alatt imádtta isteneit: Vénuszt, Aphroditét, és a többieket. A király a próféta tanácsa szerint cselekedett, és így jutunk a 25.-ik fejezethez.

Amikor Izráel Sittimben tartózkodott, elkezdett a nép paráználkodni Móáb leányaival, mert ezek meghívták a népet isteneik áldozatára. A nép ott evett, leborult azoknak az istenei előtt, és odaszegődött Izráel Baal-Peórhoz. De haragra gerjedt az ÚR Izráel ellen,

és ezt mondta az ÚR Mózesnek: Fogasd el a nép minden főemberét, és akasztasd fel őket fényes nappal az ÚR előtt, hogy elforduljon az ÚR fölgerjedt haragja Izráeltől.

Mózes tehát ezt mondta Izráel bírának: Gyilkolja le mindenki a maga emberei közül azokat, akik Baal-Peórhoz szegődtek!

Éppen akkor jött egy izráeli ember, aki egy midjáni nőt hozott testvéreihez Mózes szeme láttára, meg Izráel egész közösségének a szeme láttára. Azok pedig sírtak a kijelentés sátrának a bejárata előtt.

Az emberek sírtak és bűnvallást tettek, miközben ez a fickó megérkezett egy prostituálttal, és mindenki szeme láttára vitte be a sátrába.

Amikor meglátta ezt Fineás, Áron főpap fiának, Eleázárnak a fia, kilépett a közösség közül, dárdát fogott a kezébe, bement az izráeli ember után a sátor belsejébe, és hason szúrta mindkettőjüket, az izráeli embert és azt a nőt is. Ezzel elhárult a csapás Izráel fiairól. Huszonnégyezer halottja lett a csapásnak.

Bálám tehát sikeresen átkozta meg Izraelt másodlagos formában, hisz olyan tanácsot adott a királynak, amely botránykozást okozott Isten népével kapcsolatban. Amikor Moábot és a midjániakat legyőzték, akkor Bálámot is megölték velük együtt.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Fineás, Áron főpap fiának, Eleázárnak a fia elfordította haragomat Izráel fiairól, amikor felindulásomnak megfelelően bánt velük. Ezért nem semmisítem meg Izráel fiait felindulásomban.

Mondd meg tehát: Íme, én békességem szövetségével ajándékozom meg.

Övé és utódaié lesz a papság szövetsége örökre, mivel haragra indult Istenéért, és engesztelést végzett Izráel fiáért.

A 26.-ik fejezetben ismét megszámlálják a népet, és emlékezzetek, hogy most már a negyven éves vándorlás végére értünk. A negyven év kezdetén is megszámlálták őket, és érdekes összevetni a két népszámlálás eredményét, amelyből kiderül, hogy összesen kb. 2000-el kevesebben voltak a vándorlás végén, mint a kezdetén. Egyes törzsek embereinek száma nagyon megcsappant, míg mások növekedtek.

A fejezet vége felé, a 59.-ik verstől olvashatunk Mózes és Áron családjáról:

Amrám feleségének a neve Jókebed volt, Lévi leánya, akit Egyiptomban szült az anyja Lévinek. Ő szülte Amrámnak Áront, Mózeset és nénjüket, Mirjámot.

Áronnak született Nádáb, Abihú, Eleázár és Ítámár.

De Nádáb és Abihú meghaltak, mert idegen tüzet vittek az ÚR elé.

A régi generáció teljesen kihalt, csak Mózes, Józsué és Káleb van életben.

A 27.-ik fejezetben az asszonyok szabadulási szövetségének megalapításáról olvashatunk.

Ekkor előálltak Celofhád leányai.

Ezek heten voltak testvérek, de nem volt egyetlen fiútestvérük sem. Közben az izraeliek kezdték felosztani a földeket, és csak a fiúgyermekek kaptak. A lányok pedig azt mondták, hogy ez nem igazságos, egyenlő jogokat követelünk, mert apánknak nem volt fia, és ha nem adtok földet nekünk, akkor apánk neve ki fog halni Izraelből.

*Mózes az ÚR elé vitte ügyüket,
és az ÚR ezt mondta Mózesnek:*

Igazat mondanak Celofhád leányai. Adjál csak nekik birtokot apjuk testvérei között, és juttasd nekik apjuk örökségét.

Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Ha valaki úgy hal meg, hogy nincs fia, juttassák az örökséget a leányának.

Az Úr a lányokkal van, nincs szükség arra, hogy nők emancipációs kísérletei az Isten szándékait jóval meghaladják. Fontos az egyensúly megtartása.

Ha valaki úgy hal meg, hogy nincs fia, juttassák az örökséget a leányának.

Ha leánya sincs, akkor adjátok az örökséget a testvéreinek.

Ha pedig testvérei sincsenek, akkor adjátok az örökséget az apja testvéreinek.

Ha apjának sincsenek testvérei, adjátok az örökséget annak, aki a nemzetségében a legközelebbi rokon, az örökölje. Legyen ez Izráel fiai között törvényes rendelkezés, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Menj föl ide az Abárim-hegyre, és tekintsd meg azt a földet, amelyet Izráel fiainak adtam.

Ha megtekintetted, te is odakerülsz elődeidhez, ahogyan odakerült testvéred, Áron.

Hiszen föllázadtatok parancsom ellen a Cin-pusztában, amikor perlekedett a közösség, és nem tartottatok engem szentnek előttük azoknál a vizeknél, Meribá vizeinél, Kádésban, a Cin-pusztában!

Mózes így felelt az ÚRnak:

Az ÚR, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére.

Ez egy nagyon érdekes vers:

Az ÚR, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére.

Erre a versre alapozva a mormonok egy teljes tanítási rendszert fejlesztettek ki az ember örökkévaló lelkéről. Eszerint már ezelőtt létezett a lelkünk a mennyben, és Isten elkészített egy testet számodra, belehelyezte a lelkedet, hogy meglássa, hogy lehet-e belőled isten, úgy, hogy előbb mormonná válsz. Nem emlékszel a

mennyei létedre, de mindenki élt ott lélekben. Ha jó mormonként viselkedsz itt a földön, akkor isten lehetsz, és a feleségeddel együtt elmehettek majd a saját kis bolygókra, s istenek lehettek a ti kis királyságotok felett. Ezt az egészet ebből a versből következtetik, de én nem látok ebből semmit ide leírva.

Az ÚR, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére. Az legyen előttük jártukban-keltükben, vezesse harcba, és vezesse haza őket, hogy ne legyen olyan az ÚR közössége, mint a pásztor nélkül való nyáj. Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, akiben van lélek. Tedd rá kezedet, állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztébe. Adj neki olyan méltóságot, mint a tied, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége. Józsué álljon Eleázár pap elé, és kérjen döntést az ÚRtól sorsvetés útján.

A sorsvetés az úrím és a túmmim segítségével történt, amely egy fehér és egy fekete kis kövecske volt. Mózes közvetlenül beszélt Istennel, de Józsué, és később Dávid is a papon keresztül tudta meg Isten szándékát, és legtöbbször a pap az úrímot és a túmmimot használta: ha a fehér követ húzta ki a zacskóból, akkor a válasz igen volt, ha a feketét, akkor a válasz nem volt a kérdésre.

A Biblia nem mondja el, hogy mi volt az úrím és a túmmim, mindez, csak emberek következtetése, ezért nem tudhatjuk pontosan, hogy mindez igaz volt-e.

Józsué álljon Eleázár pap elé, és kérjen döntést az ÚRtól sorsvetés útján. A kapott parancs szerint induljon harcba, és a kapott parancs szerint térjen haza Izráel fiaival, az egész közösséggel együtt. Mózes úgy cselekedett, ahogyan az ÚR parancsolta neki. Maga mellé vette Józsuét, odaállította Eleázár pap és az egész közösség elé, rátette a kezét, és beiktatta tisztébe, ahogyan az ÚR meghagyta Mózes által.

A 28.-ik fejezetben Isten megismétel néhány áldozattal kapcsolatos parancsot.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Vigyázzatok arra, hogy a megszabott időben mutassátok be a nekem szóló áldozatot, az én kenyeremet, kedves illatú tűzáldozatul. Mondd meg nekik: Ezt a tűzáldozatot mutassátok be az ÚRnak: naponta két hibátlan egyéves bárányt állandó égőáldozatul. Az egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig estefelé készítsd el. Ételáldozatul egytized véka finomlisztet mutass be egynegyed hín préselt olajjal gyúrva. Állandó égőáldozat ez, amelyet a Sínai-hegyen rendeltem el az ÚRnak szóló kedves illatú tűzáldozatul. A hozzátartozó italáldozat egynegyed hín legyen bárányonként. A szentélyben önts ki a jó borból készült áldozatot az ÚR elé.

A második bárányt estefelé készítsd el. Ugyanolyan ételáldozatot és italáldozatot készíts hozzá, mint reggel. Az ÚRnak szóló kedves illatú tűzáldozat ez.

Ezeket az áldozatokat naponta mutatták be.

Minden hónap első napján mutassatok be égőáldozatul az ÚRnak két bikaborjút, egy kost és hét egyesztendő hibátlan bárányt.

További áldozatok voltak a páska napján, az első gyümölcsök, azaz pünkösdi napján is. Ezeket sorolja fel a fejezet további részében.

4 MÓZES 29-36. FEJEZET

A 29.-ik fejezetben olvashatunk arról az áldozatról, amelyet az év hetedik hónapjában kellett bemutatni. A hetes szám nagyon jelentős a Bibliában, és így a hetedik hónap is egy különleges hónap volt, amely a mi naptárunk szerint körülbelül októbernek felel meg. A zsidóknak van egy vallásos és egy világi naptárunk is, és a vallásos naptár áprilissal kezdődik, ezért aztán október a 7.-ik hónap lesz.

Ez a hónap különleges áldozatokkal kezdődik, amelyek a fejezet elején vannak felsorolva, majd utána következnek a hónap tizedik napjára időzített áldozatok, amely az engesztelés napja, azaz a Yom Kipur. Ezen a napon a főpap maga végzett minden áldozást, míg egyéb alkalmakkor általában a többi pap végezte az áldozatok felajánlását.

Az engesztelés napján a főpap 34 állatot kellett feláldozzon egyedül, segítség nélkül. Ez szimbólikusan Jézus Krisztus munkáját vetítette előre, aki egyedül végezte az engesztelést számunkra.

A következő ünnep a hetedik hónapban a sátoros ünnep volt, amikor a pusztai életükre emlékeztek, amikor sátrakban éltek. Ez az ünnep 8 napos volt, és a napok többségén több mint 30 állatot áldoztak fel. Ezeket mind ebben a fejezetben olvashatjuk, és nem sok közünk van ezen áldozatokhoz, kivéve azt, hogy még inkább értékelhetjük Jézus Krisztus áldozatát, Aki egyszer s mindenkorra feláldoztatott értünk.

Ezek után nagyon hasznos tanulmányozni a Zsidó levelet, amelyben ezek az áldozatok és Jézus Krisztus engesztelő áldozata áll szemben egymással, és a 3Mózes és 4Mózes tanulmányozása megvilágítja a Zsidó levél értelmét számunkra.

A 39.-ik versben:

Ezeket készítsétek el az ÚRnak ünnepeiteken azon kívül, amit fogadalomból, vagy önként mutattok be égőáldozatul, ételáldozatul, italáldozatul, vagy békeáldozatul.

Ezek az áldozatok tehát mind az eddig olvasott áldozatokon kívül, ezeken felül lehettek bemutatva Isten előtt.

A 30.-ik fejezet a fogadalomtétel törvényéről szól. Amikor mi fogadalmat teszünk Isten előtt, akkor azt Isten komolyan veszi, és elvárja tőlünk, hogy be is tartsuk azt. A Biblia azt mondja, hogy „jobb, ha egyáltalán nem teszünk fogadalmat,

semhogy megszegjük azt”. Fontos megjegyeznünk, hogy Isten nem várja el, hogy fogadalmat tegyél neki, ezek mindig önkéntesek szoktak lenni.

Ha férfi tesz fogadalmat az ÚRnak, vagy esküt tesz arra, hogy megtartóztatja magát, ne szegje meg a szavát, hanem tegyen meg mindent úgy, ahogyan kimondta.

De ha nő tesz fogadalmat az ÚRnak, és önmegtartóztatásra kötelezi magát még leánykorában, apja házában,

ha apja hallotta fogadalmát és azt, hogy önmegtartóztatásra kötelezte magát, és nem ellenezte az apja, akkor érvényes minden fogadalma, és érvényes minden elkötelezése, amellyel önmegtartóztatást fogadott.

Az Ószövetségben vannak olyan esetek, amelyek rossz kimenetelűek voltak. Gyakran, ha valaki egy kényelmetlen helyzetben találja magát, akkor azt mondja az Úrnak: „Uram, ha segítesz, akkor megteszem ezt és ezt...”.

Jefte a Bírák könyvében:

Fogadalmat tett Jefte az ÚRnak, és ezt mondta: Ha valóban kezembe adod az ammóniakat,

akkor bármi jön ki elém házam ajtaján, amikor békességgel visszatérek az ammóniaktól, az ÚRÉ lesz az, feláldozom égőáldozatul.

Az ő kislánya volt az első, aki kijött a házából, hogy üdvözölje, amikor hazatért győzelme után. Szörnyű fogadalom volt, jobb lett volna, ha sohasem fogadkozik.

Saul is nevetséges fogadalmat tett, amikor Jonatán egy reggel korán felkelt, körbenézett és azt mondta a fegyverhordozójának, hogy „gyerünk, mert lehet, hogy az Úr az izraeliek kezébe akarja ma adni a filiszteusokat. Ha ez így van, akkor nincs szüksége az egész hadseregre, akár két ember kezébe is adhatja őket. Menjünk át hozzájuk, és nézzük meg, hogy mit tesz az Úr.”

Átmenetek, és Jonatán azt mondta, hogy ha a filiszteus örök azt mondják, hogy jöjjenek oda, mert szeretnének valamit megmutatni nekik, akkor ebből tudni fogják, hogy Isten a kezükbe akarja adni őket. De ha azt mondják, hogy várjanak csak ott ahol vannak, mert ők mennek hozzájuk, akkor tudni fogják, hogy Isten nem akarja őket a kezükbe adni, és jobb ha visszatérnek a táborukba.

Tetszik nekem ez nagyon. Amikor odaértek, a filiszteusok hívták őket, és ők felmentek a domboldalra, és elkezdtek kaszabolni a filiszteusokat, akik kezdtek visszavonulni. A szemközi domboldalra Saul felébredt, meglátta a menekülő filiszteusokat, és két fickót, akik ütök-vágják őket, és kiadta a parancsot, hogy számolják meg, kik hiányoznak. Kiderült, hogy Jonatán és a fegyverhordozója. Ekkor Saul egy meggondolatlan fogadalmat tett: „Átkozott legyen az, aki bármit is eszik addig, amíg Saul legyőzi minden ellenségét.”

A legjobb, ha nem fogadkozunk egyáltalán. Egyesek viszont szeretnek fogadalmat tenni, mert ettől jobban érzik magukat. Ha így van, akkor tartsd is be.

Ha egy emberrel tettek fogadalmat, az azonnal érvényes volt, de egy fiatal lány fogadalma csak az apja beleegyezésével volt érvényes.

Ha azonban ellene mond neki az apja, amikor hallja őt, akkor nem érvényes semmiféle fogadalma vagy elkötelezése, amellyel önmegtartóztatást fogadott. És az ÚR megbocsát neki, mert az apja mondott neki ellene.

Ha pedig úgy megy férjhez, hogy fogadalom terheli, vagy meggondolatlan beszéddel kötelezte el magát,

és a férje hallott róla, de amikor hallott róla, nem mondott ellene, akkor érvényesek a fogadalmi, és az az elkötelezés is érvényes, amellyel önmegtartóztatást fogadott.

De ha a férje ellentmond neki, amikor hall róla, akkor érvénytelenné teszi az asszony fogadalmát, amely őt terheli, és a meggondolatlan beszédét, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát. Az ÚR is megbocsát neki.

Az özvegynek vagy férjétől elbocsátottnak minden fogadalma érvényes, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát.

Ha már a férje házában tesz fogadalmat egy asszony, vagy esküvel kötelezi magát önmegtartóztatásra,

és meghallja a férje, de nem ellenzi, és nem mond neki ellent, akkor érvényes az asszony minden fogadalma, és érvényes minden elkötelezése, amellyel önmegtartóztatást fogadott.

De ha a férje határozottan érvénytelenné teszi a fogadalmakat, amikor meghallja azokat, akkor nem érvényes semmi abból, amit kimondott fogadalomként vagy elkötelezésként. A férje érvénytelenné tette azokat, és az ÚR is megbocsát neki.

Minden fogadalmat és minden esküt, amellyel önmegtartóztatásra kötelezi magát, a férje tesz érvényessé, és a férje tesz érvénytelenné.

A 31.-ik fejezetben az Úr elrendeli a midjániak elpusztítását. Ez Mózes utolsó akciója.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Állj bosszút Izráel fiaiért a midjániakon, azután odakerülsz elődeidhez.

Mózes így beszélt a néphez: Fegyvereztetek föl magatok közül férfiakat a harcra, támadjátok meg Midjánt, és álljatok bosszút Midjánon az ÚRért.

Ezret küldjétek egy-egy törzsből, Izráel mindegyik törzséből a harcra.

Kivezényeltek tehát Izráel soraiból törzsenként ezret: tizenkétezer harcra fölfegyverzett embert.

Azután elküldte őket Mózes a harcra, törzsenként ezret; velük együtt Fineást, Eleázár pap fiát is, mert ő kezelte a szent eszközöket és a riadót jelző harsonákat.

Harcot kezdtek Midján ellen, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek, és megölték minden férfit.

Megölték Midján királyait is a lemészároltakkal együtt: Evit, Reket, Cúrt, Húrt és Rebát: Midján öt királyát. Megölték fegyverrel Bálámot, Beór fiát is.

Emlékeztek Bálám első prófeciájára, amelyben azt mondta, hogy „hadd haljak meg az igazak halálával”. Ez a kérés nem teljesült, mert Bálám kapzsisága urrá lett az életén, és ezáltal kivonta saját magát Isten áldásaiból. Ezért aztán ahelyett, hogy az igazak halálában részesült volna, Izrael keze által esett el.

Midján asszony népét és a családtagokat azonban foglyul ejtették Izrael fiai, és elzárkóztak minden állatot, jószágot és egész vagyonukat.

Fölperzselték lakóhelyükön minden várost és sátor táborát.

Azután fogták az egész zsákmányt és minden embert és állatot, amelyet elfogtak,

és odavitték Mózeshez, Eleázár paphoz és Izrael fiai közösségéhez a foglyokat és a megszerzett zsákmányt a táborba, Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben.

Mózes, Eleázár pap és a közösség összes vezető emberei kivonultak eléjük a táboron kívülre.

De Mózes megharagudott a haderő vezetőire, az ezredesekre és a századosokra, akik megjöttek a megívott harcból.

Ezt mondta nekik Mózes: Hát ti életben hagyátok az összes asszony népet?!

Hiszen ők csábították hűségére az ÚR ellen Izrael fiait Bálám tanácsa szerint Peór kedvéért! Ezért érte csapás az ÚR közösségét.

Most azért öljetek meg minden fiúgyermeket, és öljetek meg minden nőt is, aki úgy ismert férfit, hogy vele hált.

De hagyjatok életben minden leánygyermeket, aki még nem ismeri a férfival való hálást.

Sok embernek problémát okoz az Ószövetség olvasása, főleg Jozsué könyve, a Bírak könyve, a Királyok Könyve, ahol az emberek kiirtásáról olvashatunk. Hogy lehet, hogy Isten elrendelte, hogy teljesen kiirtsanak egy nemzetet, sok esetben a nőkkel és a gyerekekkel együtt? Néha még az állatokat is ki kellett irtani.

Ahhoz, hogy ezt megértsük, meg kell értsünk egy-két dolgot ezeknek a népeknek a kultúrájukról, főleg a vallási szertartásaikat. A világtörténelem során talán ezek az emberek voltak az erkölcs legmélyebb pontján. Minden elképzelhető bűnt gyakoroltak ezek az emberek. A házassági fogadalmak nem jelentettek semmit, úgy éltek, mint az állatok, és még az állatokkal való közösülés szintjére is eljutottak, ami nem volt ritka közöttük.

Ezek annyira szörnyű életformában éltek, hogy a puszta fennmaradásuk is lehetetlenné vált. Emberáldozatokban hittek, és gyerekeiket áldozták fel isteneik előtt. Olyan dolgokat gyakoroltak, amelyekről beszélni is szörnyűsége és hatalmas szemérmertlenség lenne ez tőlem, ha ezt most megtenném előttetek. Ezek voltak a kánaáni népek.

Isten azért rendelte el a kiirtásukat, mert ellenkező esetben az ő szennyük a saját gyermekeiket is beszennyezte volna. Az izraelieket használta ítéletének eszközéül ellenük, mert az utálatos, megvetendő gyakorlataik miatt mindnyájan

megérdemelték, hogy meghaljanak. És mi van a kisgyerekekkel? A szüleik nélkül szörnyű életben lett volna részük, és ez kegyelem volt Isten részéről.

Azért rendelte el Isten a kiirtásukat, hogy a saját népe ne süllyedjen arra az erkölcsi mélypontra, amelyben ezek az emberek éltek.

Korábban Isten az özönvizet használta fel arra, hogy elpusztítsa azokat az embereket, akik ilyen szörnyű módon éltek, és csak Noét és családját kímélte meg. Itt pedig Izrael népét használja ezen emberek megítélésére.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek:

Vedd számba a foglyul ejtett embereket és állatokat, Eleázár pappal és a közösség családfőivel együtt.

Felezd meg a zsákmányt a hadba vonult harcosok és az egész közösség között.

Végy el egy részt az ÚRnak a hadba vonult harcosoktól, ötszázból egyet: embert, marhát, szamarat és juhot egyaránt.

Az egyik feléből vegyétek el ezt, és adjátok Eleázár papnak az ÚRnak szóló följajánlásként.

Ennek következtében Eleázár hirtelen nagyon gazdag ember lett, mert 337.500 juh volt aminek az ötszázad részét megkapta.

Ez volt az a prédának megmaradt zsákmány, amelyet prédául ejtett a hadinép: hatszázhetvenötezer juh,

hetvenkétezer marha

és hatvanegyezer szamár.

Ember pedig harminckétezer lélek, olyan nők, akik nem ismerték a férfival való hálást.

Az Izráel fiainak jutott felerészből elvett Mózes minden ötven emberből és állatból egyet, és odaadta azokat a lévítáknak, akik az ÚR hajlékánál teljesítettek szolgálatot, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Akkor odamentek Mózeshez a sereg egységeinek a parancsnokai, az ezredesek és a századosok,

és ezt mondták Mózesnek: Mi, a te szolgálid, számbavettük a ránk bízott harcosokat, és senki sem hiányzik közülünk.

Minden midjáni várost elpusztítottak, minden embert megöltek, és egyetlen emberük sem halt meg. Ez normális esetben lehetetlen, de itt nem beszélünk természetes dolgokról, hanem Isten kezéről van szó.

Ezért elhozta mindenki az ÚRnak szóló áldozatul, amit talált: az aranyékszereket, a karkötőket és a karpereceket, a pecsétgyűrűket, a fülbevalókat és a nyakláncokat, hogy engesztelést szerezzenek nekünk az ÚR előtt.

Mózes és Eleázár pap átvette tőlük az aranyat és az összes ékszerfélét.

Az összes arany, amelyet az ezredesek és századosok fölajánlottak az ÚRnak tizenhatezer-hétszázötven sekel súlyú volt.

Minden katona magának is tartott meg zsákmányt.

Mózes és Eleázár pap átvették az aranyat az ezredesektől és századosoktól, és bevitték a kijelentés sátrába az ÚR elé, emlékeztetőül Izráel fiaira.

A 32.-ik fejezetben Gád és Ruben törzse, valamint Manassé törzsének fele azt kérte Mózes-től, hogy hadd legyen az övéké az a terület, amit eddig elfoglaltak: ez a mai Jordánia területe, amely ezelőtt a moábiak, midjániak területe volt. Ez a Galileai tengertől a Holt-tengerig és ezektől keletre terül el. A déli területen Ruben, középen Gád, és északon pedig Manassé szeretett volna maradni. Ez a terület nagyon jó legelő volt.

Ha jóindulattal vagy hozzánk - mondták -, hadd kapják meg szolgálid ezt a földet örökségül, és ne vigyél át bennünket a Jordánon!

Mózes ezt felelte Gád és Rúben fiainak: Ti itt akartok maradni, amikor testvéreitek harcba vonulnak?!

Miért akarjátok elvenni Izráel fiainak a bátorságát attól, hogy átkeljenek arra a földre, amelyet az ÚR adott nekik?

Atyáitok is így cselekedtek, amikor elküldtem őket Kádés-Barneából, hogy megtekintsék az országot.

Fölmentek az Eskól-völgyig, és megnézték az országot, de elvették Izráel fiainak a bátorságát attól, hogy bemenjenek abba az országba, amelyet nekik adott az ÚR.

Ezért fellángolt az ÚR haragja azon a napon, és így esküdött meg:

Az Egyiptomból feljött férfiak, húszévestől fölfelé, nem látják meg azt a földet, amelyet esküvel ígértem oda Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mivel nem követtek engem tökéletesen,

kivéve Kálébot, a kenizsi Jefunne fiát és Józsuét, Nún fiát, mivel ők tökéletesen követték az URat.

Fellángolt az ÚR haragja Izráel ellen, hagyta őket bolyongani a pusztában negyven évig, míg ki nem pusztult az az egész nemzedék, amely olyat követett el, ami nem tetszett az ÚRnak.

És most ti, vétkes emberek fajzata, atyáitok nyomdokába léptek, hogy még növeljétek az ÚR Izráel ellen fellángolt haragját?!

Ha elfordultok tőle, még tovább hagyja népét bolyongani a pusztában, és az egész népnek vesztét okozzátok.

Ekkor közelebb léptek hozzá, és ezt mondták: Csak juhaklokat építünk itt a jószágnak, meg városokat a családunknak,

de mi magunk hamarosan fölfegyverkezünk, és megyünk Izráel fiai előtt, míg be nem visszük őket a területükre. Csak a családunk lakjék megerősített városokban az ország lakosai miatt.

Nem térünk vissza házainkba, amíg meg nem kapja minden izráeli a maga örökségét.

Hiszen mi nem akarunk velük együtt örökséget kapni ott a Jordánon túl, mert már jutott nekünk örökség a Jordánon innen, keleten.

*Mózes így felelt nekik: Ha így cselekesztek, ha fölfegyverkeztek a harcra az ÚR színe előtt,
és átkel a Jordánon minden fegyveres ember az ÚR színe előtt, amíg ő ki nem űzi ellenségeit maga elől,
és ha akkor tértek vissza, amikor meghódot az a föld az ÚR előtt, akkor ártatlanok lesztek az ÚR és Izráel szemében, és örökségül kapjátok ezt a földet az ÚRtól.
De ha nem így cselekesztek, vétkeztek az ÚR ellen. Tudjátok meg, hogy utolér benneteket vétkeitek büntetése.
Építsetek városokat családoknak és aklokat nyájaitoknak, de amit kimondtatok, azt tegyétek meg!*

Érdekes kérdés volt ez lelki szempontból is. Ezek az emberek beérik azzal, hogy az örökségüket az Igéret földjén kívül, a Jordán másik partján kapják meg. Ha megvizsgáljuk Izrael vándorlásának egészét Egyiptomtól az Igéret földjéig, akkor tudhatjuk, hogy mindez azért történt, hogy számunkra példa lehessen.

Egyiptom a régi, bűnös élet rabságát jelenti a világban, a Vörös-tengeri átkelés az ujjászületést jelenti, a bementkezés után egy új kapcsolatba kerülünk Istennel, miután megváltott a bűn köteleiből. Az Igéret földje felé menet Kádes-Barneában elbuktak, mert nem léptek be a földre, és az elkövetkező 40 éves pusztai vándorlás tipikusan vonatkozik azokra a keresztényekre, akik kikerültek ugyan a bűn rabságából, de sohasem léptek be a krisztusi élet teljességébe. Ők a kettő között lebegnek, mert nem ismerik a lélekben járó élet teljességét, hanem továbbra is a testük vágyaival küszködnek, és a pusztában tévelyegnek. Sokan ilyen terméketlen keresztény életet élnek.

A Jordán folyó a régi élet halálát jelképezi, a testi élet halála után pedig az Igéret földjére lépve a lelki életbe való belépés következik.

Igaz, hogy még sok harcot kell megharcoljunk, de van egy vezérünk, Aki előttünk megy, vezet és megerősít bennünket. Isten megígérte, hogy „minden helyet nekünk ad, ahová a lábunkat betesszük”. A föld előttünk áll, csak annyit kell tennünk, hogy bemegyünk, és birtokba vesszük. Isten győztes élete Krisztusban, az öröm és az áldás, a lelki győzelmek élete a tettek. A régi, testi élet felett való győzelem a tettek, csak birtokba kell vegyünk azt.

Voltak olyanok, akik megelégedtek azzal, hogy a Jordán másik partján maradjanak, Ruben, Gád és Manassé egy része. Fontos megjegyezzük, hogy ők voltak az első törzsek, akik később rabságba kellett vonuljanak, mert nem védte őket a természetes határvonal, a Jordán folyó. Sokan nem veszik birtokba a lelki élet gazdagságát, Isten ígését, és megelégednek azzal, hogy a kereszt másik oldalán éljenek, és ezért ők az elsők, akik rabságba kerülnek.

Mózes azt mondta ezeknek a törzseknek, hogy letelepedhetnek itt, de vigyázzanak arra, hogy meg is tegyék, amit ígértek.

De ha nem így cselekesztek, vétkeztek az ÚR ellen. Tudjátok meg, hogy utolér benneteket vétkeitek büntetése.

Milyen erőteljes igazság ez! Biztosak lehettek abban, hogy a utolér benneteket a vétkeitek büntetése. Jézus azt mondta, hogy „amit titokban tesztek, azt a háztetőkről fogják kiáltani”. A Biblia azt mondja, hogy minden nyílt és leplezetlen Előtte. Nincsenek titkos bűnök, ez csak szemfényvesztés. „Ki mint vet, úgy arat.” Amikor eljön az aratás ideje, akkor teljesen nyilvánvaló lesz, hogy milyen magot vetettél el. Kösznet Istennek Jézus Krisztusért, Aki eltávolította vétkeinket és bűneinket, és olyan messzire vetette, amilyen messze van kelet a nyugattól.

A 33.-ik fejezetben egy összefoglalót olvashatunk arról, hogy hol álltak meg a pusztai vándorlásuk során az Egyiptomi kivonulástól az Igéret földjéig. Az 51.-ik versben:

*Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha átkeltek a Jordánon Kánaán földjére,
űzzétek ki onnan az ország egész lakosságát, pusztítsátok el összes bálványukat, és öntött bálványszobraikat is mind pusztítsátok el. Tegyétek tönkre összes áldozóhalmaikat!
Vegyétek birtokotokba az országot, és lakjatok abban, mert nektek adtam azt a földet, hogy birtokba vegyétek.*

Isten azt akarta, hogy minden bálványt és képet elpusztítsanak, mert azok nagyon kihívó és szexuálisan groteszk figurák voltak. Az áldozóhalmaikat is el kellett pusztítani, nehogy a földön megmaradjon azok fertőző befolyása. Ne feledjük, hogy „ki mint vet, úgy arat”.

Ha a fejünkbe szexuálisan szabados képeket ültetünk el, akkor testben fogunk aratni. Ezért akarta Isten azt, hogy az utolsó darabig elpusztítsák ezeket.

Sorsvetéssel osszátok el az országot nemzetségeitek között. A nagyobbak nagyobb örökséget adjatok, a kisebbnek pedig kisebb örökséget. Mindenki azt kapja, ami neki sorsvetéssel jut. Az ősi törzsek között osszátok szét az örökséget!

De ha nem űzitek ki onnan az ország lakosait, akkor tüskévé lesznek a szemetekben és tövissé az oldalatokban azok, akiket meghagytok közülük, és szorongatni fognak benneteket azon a földön, amelyen lakni fogtok, és majd veletek bánok el úgy, ahogyan ővelük akartam elbánni.

Másszóval, ezek az emberek le fognak húzni titeket, és végül titeket kell majd elpusztítsalak úgy, mint őket. A bűnnek mindig fertőző hatása van. Amikor gyerek voltam, az anyukám gyakran mesélt nekem arról az egy rothadó almáról, amely az összes többit megfertőzvé tönkretette az egész hordót. Nagyon fontos megválogatni a barátaidat, mert ha csak egy is rossz közülük, akkor az egész csapatot megfertőzheti rossz befolyásával.

Az Úr azt parancsolta, hogy ezért teljesen űzzék ki a kánaáni népeket. Izrael azonban nem halgatott az Úrra, és gyakran mi is jobban tudjuk, mint Isten, mert úgy gondoljuk, hogy meg tudunk birkozni a dolgokkal. Azt gondoljuk, hogy Isten nem érti teljesen a helyzetet, vagy nem ismer minket, és lehet, hogy ez a szabály másokra érvényes, de rám biztosan nem. Később a saját kárunkon és szégyenünkön keresztül tapasztaljuk meg az engedetlenség árát, és rájövünk, hogy Isten jobban ismert minket, mint mi magunkat. Rájövünk, hogy milyen ostobaság volt az, hogy nem követtük Istent teljesen.

A 34.-ik fejezetben az ország határainak leírását olvashatjuk:

A déli határ a Cin-pusztától Edóm mentén húzódjék, majd a Sós-tenger végétől kelet felé húzódjék a déli határ.

Kerülje meg a határ délről az Akrabbim-hágót, és menjen Cin felé, és végződjék Kádés-Barneától délre. Haladjon Hacar-Addárig, és menjen át Acmon felé.

Acmontól forduljon a határ Egyiptom patakja felé, és végződjék a tengernél.

A nyugati határ legyen a nagy tenger partvidéke. Ez legyen a nyugati határotok.

Az északi határt a nagy tengertől a Hór-hegyig jelöljétek ki.

A Hór-hegytől jelöljétek ki a hamáti útig, és a határ vége Cedádnál legyen.

Azután haladjon a határ Zifron felé, és a vége Hacar-Énánnál legyen.

Az Éna a Jordán forrása a Hór-hegy tövében. Itt volt Dán városa, amely a legészakibb izraeli település volt.

A keleti határt jelöljétek ki Hacar-Énától Sefámig.

Sefámtól menjen le a határ Riblának, Aintól keletre, és menjen tovább a határ, amíg el nem éri a Kinneret-tó partját keleten.

Azután menjen lefelé a határ a Jordánnak, és végződjék a Sós-tengernél. Ez legyen országotok határa körös-körül!

A fejezet végén pedig ismét olvashatjuk a törzsek vezetőinek listáját.

A 35.-ik fejezet a menedékvárakról szól:

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez Móáb síkságán, Jerikóval szemben, a Jordán mellett:

Parancsolt meg Izrael fiainak, hogy a birtokukba kerülő örökségükből adjanak városokat a lévítáknak lakóhelyül. A városok körül levő legelőket is adjátok a lévítáknak.

Lakjanak ezekben a városokban, a legelőket pedig használják marhájuknak, jószáguknak és mindenféle állatuknak.

Azoknak a városoknak a legelői, amelyeket a lévítáknak adtok, a város falától kifelé körös-körül ezer könyöknyire terjedjenek.

Mérjétek a várostól kezdve a keleti oldalát kétezer könyöknek, a déli oldalát kétezer könyöknek, a nyugati oldalát kétezer könyöknek és az északi oldalát is

kétezer könyöknek, úgyhogy a város közepén legyen. Így mérjétek ki ezeknek a városoknak a legelőit.

Azok közül a városok közül, amelyeket a lévitáknak adtok, legyen hat menedékváros. Ezeket arra a célra jelöljétek ki, hogy oda menekülhessen a gyilkos. Rajtuk kívül negyvenkét várost adjatok.

Összesen tehát negyvennyolc várost adjatok a lévitáknak a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt.

A léviták jártak a legjobban, mert nem kaptak ugyan földet, de az Úr azt mondta, hogy „én vagyok az ő örökségük”.

Amikor átkeltek a Jordánon Kánaán földjére, válasszatok ki olyan városokat, amelyek menedékvárosok legyenek. Oda meneküljön a gyilkos, ha nem szándékosan öl meg valakit.

Legyenek ezek a városok menedékül a vérbosszuló elől, hogy ne haljon meg a gyilkos, amíg oda nem áll a közösség elé ítéletre.

Hat várost jelöljétek ki magatoknak menedékvárosul.

Három várost jelöljétek ki a Jordánon innen, és három várost jelöljétek ki Kánaán földjén, és ezek menedékvárosok legyenek.

Ezeket a menedékvárosokat úgy alakították ki, hogy bárhonnán elérhetőek voltak egy fél napi meneküléssel. Azért alakította ki Isten ezeket, hogy az emberekben mélyen gyökerező vérbosszút megelőzze.

Az egyik legnehezebb szabadulás a hagyományoktól való szabadulás. Vannak olyan kulturális hagyományaink, amelyek olyan mélyen gyökereznek az agytekervényeinkben, hogy ezeket a legnehezebb kiírtani.

A karácsony egy pogány ünnep. Eredeti formájában semmi köze sincs Jézus Krisztus születéséhez. Már jóval Jézus eljövetele előtt ünnepelték ezt, csak másképp hívták. A rómaiak szaturnáliának nevezték, de az eredete egészen Nimródig vezethető vissza, aki nemsokkal Noé után élt. Minden ehhez kapcsolódó tradíció a pogányságból ered, de ha valaki azt javasolná, hogy hagyjuk el ezt az ünnepet, az az egyház nagy felbolydulását jelentené. Olyan mélyen gyökerezik a hagyományainkban, hogy annak ellenére, hogy egyre pogányabb lesz, mégis ragaszkodunk hozzá.

Hányan vannak, akik valóban Jézust ünneplik karácsonykor, noha nem is ekkor van a születésnapja? Ekkor van a legtöbb részeg ember az utakon, ekkor van a legtöbb dolga a rendőrségnek is.

Isten nem szerette az akkori izraeli hagyományt sem, de ahelyett hogy teljes kiírtását rendelte volna el, inkább kordában tartása mellett döntött. A vérbosszú tehát a zsidó kultúra része volt: ha valamelyik családtagodat megölték, akkor neked kötelességed volt megölni a gyilkost, mert a család becsülete forgott kockán, és ezzel taroztál a halott rokonodnak. A legidősebb fiú kötelessége volt, hogy bosszút álljon a gyilkoson.

Néha viszont a gyilkosság véletlen műve volt. Nem volt harag, gyűlölet, vagy előre eltervezés, hanem egyszerűen csak baleset volt. Ennek ellenére a vérbosszú tradíciója olyan mély volt, hogy meg kellett ölni a halál okozóját. Nem volt kegyelem, mert a vérbosszú volt mindenek felett.

Ennek a mély hagyománynak a megváltoztatására állította fel Isten ezeket a menedékvárosokat, hogy ha véletlenül megöltek valakit, akkor el tudtak menekülni ezekbe a városokba. Ha eljutottak oda, mielőtt a bosszúálló utolérte őket, akkor biztonságba voltak, mert a városban senkit sem lehetett megölni. A léviták megvédték a menekülőt, és biztosították a szabad és igazságos tárgyalás lehetőségét.

Ha bebizonyosodott, hogy ez nem baleset volt, hanem gyűlölet és harag, vagy előzetes tervezés következménye volt, akkor kivitték a menedékvárosból, és a bosszúálló megölte az illetőt. Ha ennek az ellenkezője bizonyosodott be, akkor ott maradhatott a menedékvárosban, ott élhetett, mert ott nem állhattak bosszút ellene. Ha viszont elhagyta a menedékvárost, akkor a bosszúálló továbbra is megölhette.

Mivel az embernek reménységre van szüksége, és egy városban élve úgy érezhette magát, mintha börtönbe lakna, és vágyott arra, hogy lássa a családját és otthonát, ezért ha a főpap meghalt, akkor szabadon hazamehetett. Isten ellenezte a vérbosszút, és ezért változtatott a kultúráján.

Nem hiszem, hogy Isten haragszik rátok, ha megünneplitek a karácsonyt, vagy karácsonyfát állítotok, mert Istennek hála nagy a mi szabadságunk Krisztusban. Amikor karácsonyt ünneplünk, akkor mi nem gondolunk Tamuzra, Nimródra, Szemirámiszra, vagy a többi pogány istenekre, akiket akkor ünnepeltek. Szerintem jó arra emlékezni ilyenkor, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta értünk”, és mivel úgysem tudjuk, hogy pontosan melyik napon született Jézus, ezért nem számít, hogy melyik napon ünnepeljük a születését.

Köszönöm Istennek, hogy szabadon ünnepelehetek a családdal együtt, amikor adunk egymásnak, és szeretetünket mutatjuk ki, ugyanakkor azért is köszönetet mondok, hogy ha nem akarom, akkor nem kell az ünnep pogány aspektusait megtartsam. Jó dolog, hogy Krisztusban szabad vagyok arra, hogy fát állítsak, de arra is, hogy ne állítsak fát. Nem esek ítélet alá, ha állítok, és nem leszek igazabb akkor, ha nem állítok.

Ha valaki részegeskedésre használja az ünnepet, annak azt mondja az Úr, hogy „ne részegedjete meg a bortól, hanem töltekezzetek be a Lélekkel”. Mértéktartásra tanít minket ebben is.

Visszatérve a vérbosszúra, a tárgyaláson nem lehetett senkit elítélni egyetlen tanu vallomása alapján.

Ha egy ember agyonüt valakit, csak tanúk szavára szabad a gyilkost kivégezni. Egy tanú vallomása azonban nem elég a halálos ítélethez. Nem szabad elfogadni váltságdíjat az olyan gyilkos életéért, aki halálra méltó bűnös, hanem halállal kell lakolnia.

Ezáltal az országot megtisztították a gyilkosoktól, és kevesebb volt a bűnözés. Ma sok szociológus azt állítja, hogy a halálbüntetés nem csökkenti a bűnesetek számát, és szörnyű dolog valakit halálra ítélni. De mi történt? Azt állítjuk, hogy Isten törvénye nem jó, mert mi a társadalomtudományok által sokkal jobbat alkottunk. De mi lett az országunkból mára? Szennyes a bűnözőktől.

Isten pont azért alkotta meg a törvényeit, hogy megtisztítsa az országot ezektől, de mi okosabbak vagyunk. Végül aztán mégis kiderül, hogy Isten előre tudta, hogy olyan mélyre fogunk sülyedni, hogy úgy tűnik, nincs már kiút.

A 36.-ik fejezetben visszatérünk Celofhád lányaira, akik már korábban is követelték örökségüket Mózesnél, és az Úr igazat adott nekik. Ezek Júda törzséből valók voltak, és a néhány júdai fickó azt mondta Mózesnek, hogy ez a dolog bajt okozhat, ha ezek a lányok mondjuk benjámini vagy manasséi fiúkhöz mennek feleségül, és a földet a többi törzs leszármazottai fogják örökölni.

Ezt parancsolja az ÚR Celofhád leányainak: Menjenek feleségül, ahova jónak látják, de csak olyanhoz mehetnek feleségül, aki atyjuk törzsének a nemzetségéből való.

Így nem kerül el Izráel fiainak az öröksége egyik törzsből a másik törzsbe. Izráel fiai közül mindenki ragaszkodik atyái törzsének az örökségéhez.

Minden olyan leány, aki örökséget kap Izráel fiainak a törzseiben, csak olyanhoz menjen férjhez, aki atyai törzsének a nemzetségéből való, hogy Izráel fiai közül mindenki megtartsa ősi örökségét.

Ne kerüljön el egyik törzsből a másik törzsbe az örökség. Izráel fiainak törzseiből mindenki ragaszkodik a maga örökségéhez.

Celofhád leányai úgy cselekedtek, ahogyan Mózesnek parancsolta az ÚR.

Ezeket a parancsolatokat és rendelkezéseket parancsolta meg az ÚR Mózes által Izráel fiainak Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben.

Eddig tartott Mózes útja, és ezután átadta a vezetést Józsuénak, aki majd bevezeti a népet az Igéret földjére.

Az 5Mózesben egy összefoglalást találunk az eddigi dolgokról, és a könyv végén pontosan ott fogunk időben tartani, mint itt, a 4Mózes végén.

A Biblia nem mindig követi a hagyományos gondolkodásunkat az idővel kapcsolatban, és az emberek gyakran ezt nehezen értik meg. Ezért nehéz a Jelenések könyvének tanulmányozása is, mert a dolgok ott sem kronológiai sorrendben történnek.

Legközelebb tehát Jozsué könyvében kezdünk ismét kronológiai sorrendben előrehaladni a történelemben.

Az Úr segítsen nektek feldolgozni a tanultakat, és idézze emlékezetetekbe a parancsait, hogy gazdagodjatok az Ő akaratának és tervének ismeretében. Ő legyen veletek, Ő áldjon és vezessen titeket és az Ő erejével tartsa meg azokat, akik Benne bíznak.